

L'illa

REVISTA DE LLETRES

L'ILLA 89 | PRIMAVERA 2026 | 1 €

El conte:

Natàlia Gisbert

Entrevistes:

Carme Cardona

Sandra Capsir

Meritxell Benedí

Tres Voltes Rebel

40 anys

Bromera

bromera

L'illa és una publicació de Bromera dirigida i coordinada per David Garcia i Clara Vidal.

Col·laboracions

Natàlia Gisbert, Violeta Tena, Bernat Bataller, Gabriel Garcia Frascuet, Susanna Lliberós, Lourdes Toledo, Dari Escandell, Carles Fenollosa, Joan Canela, Miriam Bouiali, Marta Moreno, Albert Pejó, Andrea Bella, Antònia Justícia, Paula Jarrin, Marta Meneu, Rosella Espinós, Àngela Zorrilla, Àngeles Vidal

Correcció lingüística

Marisa Roig, Sonia Camarasa i David Morell

Direcció tècnica

Xavier Tortosa

Direcció d'art

Carles Barrios

Maquetació

Carles Barrios, Clara Fontanet, Eva Bueno, Jorge Collado, Laura Giménez i Xavier Tortosa

Il·lustració de portada

Helga Ambak

Redacció i administració

Apartat de correus 147, 46600 Alzira (Ribera Alta),
telèfon 962 402 254
www.bromera.com • illa@bromera.com

Contractació de publicitat

comercial@bromera.com

Impressió

Rotimpres

Tirada

7.500 exemplars

ISSN: 1134-8666 / DL: V-166-1990 / PVP: 1 €

L'illa no s'identifica necessàriament amb els articles dels col·laboradors, ni els torna els originals no sol·licitats. *L'illa* autoritza la reproducció dels articles si se'n fa esment de la procedència.

Seguim somiant

Complir quaranta anys s'ha convertit en una fita social que celebrem de maneres cada vegada més especials. Els 40 són un moment vital en què l'experiència acumulada ens permet mirar els nous horitzons amb serenitat i maduresa, però també amb l'energia suficient per a continuar avançant. A Bromera, estem d'aniversari. Aquest mes d'abril tanquem un any de celebracions amb què hem volgut reivindicar i fer visible la nostra tasca i la de tot el sector editorial valencià.

Durant aquestes dècades hem fet créixer un catàleg d'autores i autors en la nostra llengua i hem contribuït de manera decisiva a la promoció de la lectura en valencià. No és una fita menor, i ens ompli de tendresa quan algú parla de la Generació Bromera o de la Generació Micalet. Són testimonis d'un camí compartit, de moltes il·lusions i de la convicció que la cultura necessita estructures sòlides i mirades valentes. I Bromera ha demostrat no només tindre una mirada valenta, sinó també un activisme cultural que ha fet possibles iniciatives i projectes que, en molts casos, tracten d'arribar allà on haurien de fer-ho les polítiques culturals i lingüístiques de defensa de la nostra llengua. La nostra col·laboració econòmica estable amb entitats com Escola Valenciana o El Tempir, la creació en el seu moment de la Fundació Bromera, o la implicació en plataformes com Apunts de Llengua de RTVV o el SuperCampus de 3Cat, són un exemple de la nostra aposta pel país i la llengua.

Però aquesta fita no hauria sigut una realitat sense el treball incansable de tantes persones que fan possible la publicació de llibres. Per Bromera han passat professionals de disciplines molt diverses que han deixat una empremta que continua viva. Hui, el nostre equip és una combinació d'experiència i talent emergent que manté l'ambició d'explorar nous horitzons. I és que, encara, ens queden moltes històries per contar. Gràcies, companys i companyes, per fer realitat el somni, però sobretot perquè, 40 anys després, seguim somiant.

CRISI DELS 40

PAU VALLS

La cavallera de *paper*

Nàtalia Gisbert

Escriptora

Helena viatjava sovint. Tenia aquesta fortuna, els pares prioritaven la seua felicitat. Per a ells era fonamental que la xiqueta coneguera el món, les diferents cultures i costums; que es nodrira d'històries d'altres i no només de les pròpies.

Diuen que el cervell no fixa records conscients fins als tres anys, però el primer viatge que Helena recorda el va fer amb set, tot i que feia temps que recorria ciutats i llegendes amb la seua *maleta màgica*. Potser fou per la intensitat d'aquell dia en què, sense saber com, es va *perdre en una ciutat* desconeguda. Va cridar i va plorar durant un grapat de minuts amb gust d'hores lentes. Per sort, tot va acabar bé. L'experiència no la va fer una xiqueta poregosa, sinó conscient del coratge que amagava. Des d'aleshores, el pare l'anomenava «la meua Helena de Troia» i li llegia cada nit la història d'una *maleïda poma* en la qual ella se sentia protagonista.

Aquells moments la modelaren. Era una jove inquieta, amb necessitat constant d'aprendre. En una època en la qual les xiquetes del voltant escollien històries d'amors adolescents, a ella li agradaven les d'aventures, i en coneixia moltes: de *cavalls i genets sense cap*, de *cavallers i les seues cendres*, d'*expulsats i desheretats*... Aquells interessos la feien sentir, de vegades, aïllada. Considerava que els menyspreus eren deguts a l'enveja pel seu privilegi de viatjar arreu del món amb facilitat. Li sabia greu, això, ja que no hi havia res que la fera més feliç que compartir allò que aprenia en cada aventura, i poques vegades trobava una mirada amiga disposada a escoltar-la.

Però no sempre cal anar lluny per a aprendre molt, i ella ho sabia. Curiosament, les experiències que més la marcaren les va tindre en una ciutat tan pròxima que quasi podia olorar els telers des de casa. Així fou com a Alcoi va descobrir històries de dones valentes que lluitaven contra normes i prejudicis, i altres testimonis de persones humils que sostenien fàbriques, vagues i esperances sense reconeixement. Aleshores va entendre que la valentia pot ser individual i tindre *nom de dona* o col·lectiva i anònima, i que la història també l'escriuen les mans i els gestos de persones *lluïtadores* sense nom.

El temps ha anat passant, i Helena ha fet 40 anys. Té dues criatures a qui llig cada nit algun conte escrit per ella. Mentre l'escolten, reconeix en els seus ulls un gest menut però immens, que alguna vegada els seus pares veurien també en ella, i el record provoca que una llàgrima li redole galta avall.

Aquesta nit els conta «La cavallera de paper», el relat autobiogràfic d'una xiqueta que no havia tingut l'oportunitat de pujar mai a un avió ni a un tren, a pesar de tindre'n la il·lusió. El negoci familiar no permetia cap luxe més enllà de complir amb els àpats essencials, i sovint la incomodaven les mirades alienes que jutjaven la seua roba massa curta o massa vella. Aquesta criatura va trobar el seu lloc en una Casa en lletres majúscules: «Casa de Cultura», posava a la façana, que ella sentia com a seua. Una casa de silenci i pau.

Des d'un racó davall de la finestra, podia volar on volguera, sense maleta ni permís. Fora d'aquella llar de lletres, el món corria i canviava com ho fa l'aigua dels rius, amb pressa i sense descans. Ella, per contra, romania quieta i en silenci, **gaudint de la bromera** que l'envoltava allà on mirava i que la bressolava i l'encoratjava. A través d'aquelles pàgines, la xiqueta llegia, corria, viatjava i creixia. També plorava i reia, i es convertia en la dona que algun dia arribaria a ser gràcies a aquella vida feta de paraules que l'havia feta a ella.

«Per 40 anys més d'històries», pensa Helena.

I dibuixa un somriure que li tornen els seus fills.

'Les síl·labes del teu nom'

Carme Cardona Bartual

Bromera, 2026

Carme Cardona:

«La nostra realitat és molt més misteriosa del que ens puguem imaginar»

Violeta Tena

Periodista

Què et va dur a escriure *Les síl·labes del teu nom*?

La novel·la negra sempre m'ha cridat l'atenció. Em va vindre al cap la idea de reobrir un cas que estiguera aparentment tancat. A partir d'ací vaig començar a bastir-ne la trama, les escenes, els personatges... Per a mi, escriure un llibre és veure com et venen un riu d'imatges que es van unint i van agafant forma.

Com et plantejes la construcció de les teues novel·les?

En les obres que he escrit m'agrada ser metòdica. Tinc sempre molt clar quin és el fil conductor i què és el que vull contar en cada capítol. Amb tot, sempre hi ha marge per a introduir-hi canvis, perquè a voltes els personatges o les escenes requereixen retocs per a poder arredonir-los. La bastida sempre ha d'estar a punt, però has d'estar preparada per a canviar un poquet el llenç. A voltes, en el cap tens coses que funcionen, però quan ho dones a llegir als altres, et fan veure la necessitat de fer modificacions.

En els teus llibres anteriors hi havia elements de fantasia. En aquest cas, la cosa s'agreuja amb l'aparició de misses satàniques, sectes...

M'interessa molt la literatura oral i tota l'etnologia que l'envolta. M'interessen les llegendes, les rondalles, els successos estranys... El cas és que vaig veure en les notícies que en un lloc proper on visc, al Camp de Túria, s'havien donat casos de misses negres en una església que co-

nec bé, i allò em va cridar molt l'atenció, ja que una no s'imagina que alguna cosa així passe prop de sa casa.

Les síl·labes del teu nom agafa moltes coses que han passat realment i que jo tenia en el bagul de la memòria. La nostra realitat és molt més interessant, misteriosa i curiosa del que ens puguem imaginar. En les novel·les, com en un puzzle, tracte d'encaixar totes aquestes idees.

La novel·la negra pot ser una eina per a reflexionar sobre les injustícies socials?

Sí, la novel·la negra té una part de crítica social, especialment de la part més fosca de la societat. La novel·la negra et permet mirar davall de les catifes. En *Les síl·labes del teu nom* també es mostra que hi ha persones que donen una aparença de cara a la galeria però, en realitat, tenen una cara molt fosca. Són gent que proclamen valors que, de fet, negligeixen.

També és cert que crec que aquesta novel·la no es pot definir només com a novel·la negra pura, sinó més aïna com una hibridació de diferents gèneres: novel·la negra, misteri, un puntet de fantasia...

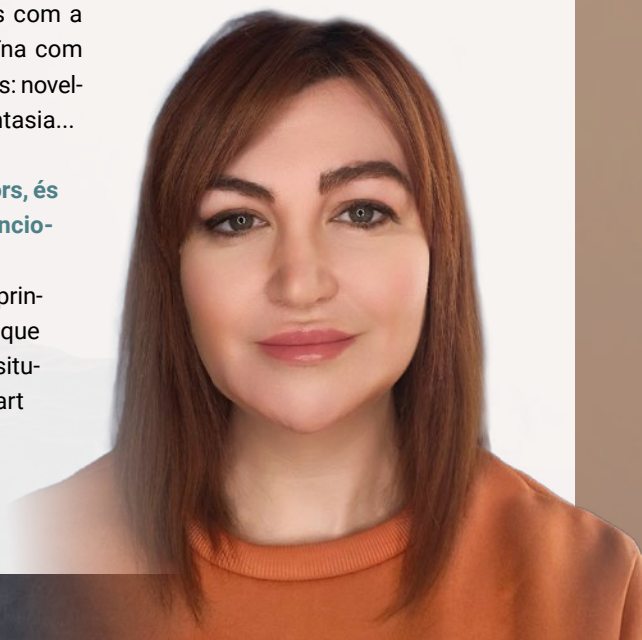
Aquesta novel·la, com les anteriors, és plena de personatges no convencionals. Què t'atrau d'ells?

D'una banda, hi ha un personatge principal, Lola Desco, una detectiva que es veu obligada a enfrontar-se a situacions molt complicades, a la part més fosca de la vida. Ella és l'encarregada de reobrir un cas que aparentment estava tancat.

Al seu voltant i al de la trama, hi ha tota una constel·lació de personatges, cadascun amb una vida pròpia. En aquesta novel·la he volgut que apareguera la realitat de la transsexualitat. Es tracta d'un col·lectiu que ha patit molta discriminació i fer-lo aparèixer en la novel·la era una manera de reivindicar la normalitat d'aquesta condició. En el llibre queden reflectides les dificultats que tenen per a tirar endavant.

Què ha significat per a tu rebre el Premi Ciutat d'Alzira?

Quan m'ho van dir, no m'ho creia, la veritat. Per a mi és un pas enorme en la meua carrera com a escriptora. El dia que em van fer entrega del premi va ser molt emocionant. Ara sent un orgull molt gran i també molt de respecte, perquè aquest premi l'han guanyat grandíssims autors i autores. Espere estar-ne a l'altura.

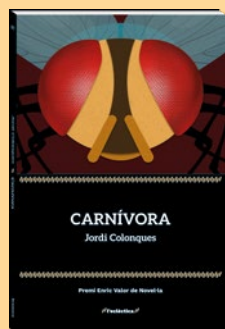

«No s'entén (i ens sembla injust) que una novel·la com *Helena*, amb aquestes premisses i amb l'ofici de l'autor, hagi passat desapercebuda, tot i haver guanyat el Premi Carme Miquel de literatura juvenil i haver estat inclosa dins la prestigiosa llista The White Ravens.»

JOAN BUSTOS,
Consell Català del Llibre Infantil i Juvenil

«*El moment perfecte* és una novel·la feta amb cura, sensible i reflexiva, d'aquells debuts que et fan recordar el nom de l'autora i mantenir il·lusió de retrobar-la més endavant.»

AINA GUARINOS, *Núvol*

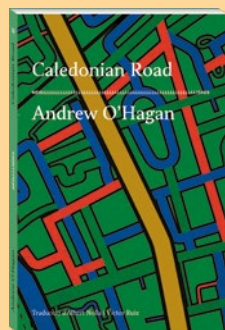
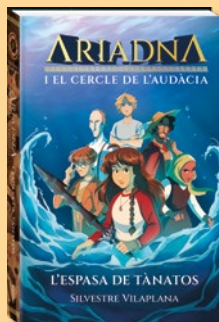

«La novel·la més Jordi Colonques, la que arreplega el fil del seu debut amb *Món animal*, passant per *Napalm* i tota la resta. És com el punt d'arribada d'una manera d'escriure.»

XAVIER ALIAGA, *El Temps*

«Hem de manifestar la nostra admiració per Silvestre Vilaplana. Com en altres obres que tenen un plantejament semblant, com ara la sèrie de Percy Jackson, l'autor utilitza amb mestratge el coneixement del món antic per enriquir una trama que no decau en cap moment.»

ENRIC CODINA,
Consell Català del Llibre Infantil i Juvenil

«Un dels més punxants i absorbents retrats de l'Anglaterra contemporània; un país malaltissament obsessionat amb els diners i concentrat en un carrer de Londres, la *Caledonian Road* del títol.»

DAVID MORÁN, *El Periódico*

Present i futur de l'edició valenciana

Bernat Bataller

Assessor de direcció
d'Edicions Bromera

Quaranta anys després del naixement de Bromera, el panorama editorial valencià continua mostrant una realitat ambivalent. D'una banda, existeix un teixit viu i compromés, format majoritàriament per editorials menudes (amb alguna de mida mitjana), que han sostingut la producció en valencià amb constància i vocació cultural. De l'altra, la distància respecte als grans pols editorials de Barcelona i Madrid continua sent enorme, i no sembla haver-se reduït de manera significativa en aquestes dècades.

Les dades publicades més recents són eloqüents: al territori valencià es ven prop del 8% de tot l'estat, però el conjunt de les editorials valencianes amb dificultat arriba a concentrar l'1% de la facturació total del sector. Mentrestant, Catalunya i Madrid acumulen al voltant del 94% del negoci editorial. La llengua, que en altres contextos ha actuat com a factor de creixement i consolidació, ací sovint ha estat condicionada per debats polítics que n'han limitat el potencial.

A més, la dana d'octubre de 2024 va suposar un colp duríssim per al sector del llibre valencià, amb pèrdues estimades entre **26,4 i 36 milions d'euros** en el conjunt de la cadena de valor, i **5,3 milions** només a les editorials. Més d'un any després, no s'han resolt les indemnitzacions i el panorama es presenta complicat.

El repte de futur és clar: superar conflictes, créixer en dimensió i professionalització, reforçar aliances i guanyar pes dins l'ecosistema editorial espanyol. Aquest ha de ser el camí a seguir.

FLAIXOS

Laia Mas Climent
guanya la Beca
Bromera de
Mentoria Literària

Edicions Bromera ha concedit la Beca Bromera de Mentoria Literària a Laia Mas Climent pel projecte *La llum segrestada*, seleccionat entre deu obres presentades. La beca, impulsada amb motiu del 40é aniversari de l'editorial, ofereix sis mesos de mentoria personalitzada amb l'escriptor Vicent Usó i el suport integral de Bromera per al desenvolupament del projecte. Es tracta d'una oportunitat única per a donar forma i projecció a un projecte narratiu novell. L'obra guanyadora se situa en la Transició democràtica de finals dels anys setanta i dona veu a les dones internades en centres correccionals d'arrel franquista que van perviure fins a mitjan anys huitanta.

A través del relat en primera persona de Carme, la novel·la recupera una memòria silenciada i posa el focus en la injustícia, el control social i la necessitat de reparació històrica.

Bromera i Escola
Valenciana reforcen
l'aliança per la
llengua i la lectura

Escola Valenciana i Edicions Bromera han renovat el seu conveni de col·laboració amb l'objectiu de consolidar les accions de normalització lingüística i foment lector al País Valencià. L'acord, signat per Rosanna Martínez Ferrándiz i Bernat Bataller, dona continuïtat a una relació històrica basada en la defensa dels valors culturals i la promoció del valencià. El conveni es concreta en el suport econòmic de l'editorial als projectes d'Escola Valenciana i en el desenvolupament conjunt de campanyes lectores, activitats educatives i accions de visibilització de la llengua. La renovació arriba en un context de baixos índexs de lectura en valencià i reforça la col·laboració entre el sector cultural i el teixit associatiu.

Bromera col·labora en
la nova sèrie didàctica
Lèxic i semàntica de
3Cat

La plataforma 3Cat ha estrenat *Lèxic i semàntica*, una sèrie pensada per a l'alumnat de 3r i 4t d'ESO que acosta el funcionament de les paraules a través d'exemples quotidians i situacions properes. El projecte, que ajuda a explorar barbarismes, falsos amics, frases fetes, geosinònims i el poder de la connotació, també ensenya a detectar llenguatge manipulador, triar el registre adequat i comprendre com el lèxic construeix significat més enllà de la definició estricta.

La sèrie combina explicacions clares amb un to fresc i divulgatiu, i compta amb la presència de la creadora de contingut **Irene La Prof**, que acompanya l'alumnat en aquest recorregut pel món del llenguatge. La producció s'ha desenvolupat amb la col·laboració d'Edicions Bromera i l'assessorament didàctic i curricular del Departament d'Educació i Formació Professional, reforçant així l'enfocament pedagògic.

Amb aquest projecte, Bromera continua ampliant el seu compromís amb la divulgació lingüística i l'educació en valencià, participant en continguts audiovisuals que contribueixen a millorar la competència comunicativa del jovent.

Bromera torna
a la Fira del Llibre
de Bolonya amb
estand propi

Del 13 al 16 d'abril, Edicions Bromera assistirà a la 63a edició de la Fira del Llibre Infantil i Juvenil de Bolonya, la cita internacional més rellevant del sector. L'editorial hi serà present, com ho fa des de 2010, amb un estand propi (H29/E15) que enguany compartirà amb el Grup Planeta. Tot i aquesta novetat, Bromera mantindrà un espai clarament diferenciat, aprofitant sinergies amb altres segells infantils amb una llarga trajectòria. La Fira de Bolonya té un valor especial per a l'editorial, ja que va ser l'escenari on es va descobrir l'obra de Rocio Bonilla, clau en la projecció internacional de Bromera. Una presència que reafirma el compromís amb la literatura infantil i juvenil i amb l'obertura a nous mercats.

DUBTES

És correcte dir a nivell de?

L'expressió *a nivell de* s'ha estès en el llenguatge administratiu, periodístic i quotidià, però el seu ús genera debat. Normativament, només és adequada amb sentit espacial (*a nivell del mar*, *a nivell de l'aigua*), mentre que en valors abstractes (*a nivell social*, *educatiu o polític*) es considera un calc innecessari. Les alternatives recomanades són *en l'àmbit de*, *pel que fa a*, *quant a* o *respecte de*. Tot i això, la freqüència d'ús fa que molts parlants la perceben com a natural. Cal adaptar la norma a l'ús real o preservar la precisió expressiva? El debat posa en joc criteris de claredat, economia del llenguatge i evolució natural de la llengua, i interpel·la tant professionals de la comunicació com parlants habituals.

Un comiat literari
a Àngels Moreno

Edicions Bromera publica *Despertar en la lluna*, l'obra pòstuma d'Àngels Moreno Vercher (Gandia, 1939-2025), com a gest de reconeixement i comiat a una autora imprescindible. Moreno va fer de l'escriptura un espai d'introspecció i llibertat, amb una trajectòria marcada per la publicació tardana però sòlida i coherent. Guardonada amb el Premi Flor de Cactus i finalista del Ciutat d'Alzira, va construir relats profundament humans, arrelats a l'experiència i a l'observació del món. Amb *Despertar en la lluna*, Bromera recupera la seua veu per última vegada i convida els lectors a retrobar-se amb una obra que perdura com a testimoni vital i literari.

Susanna Lliberós,
nova acadèmica
de l'AVL

El ple de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua ha incorporat Susanna Lliberós, periodista i editora d'Edicions Bromera, com una de les set membres que renoven un terç de la institució normativa del

valencià. Lliberós, amb més de 25 anys d'experiència en comunicació, ha desenvolupat la seua trajectòria en mitjans com la SER Castelló, Localia TV i RTVV.

La seua elecció reforça la presència de perfils vinculats al món de l'edició i la difusió cultural en una institució tradicionalment marcada pel pes acadèmic i universitari. Segons la informació publicada, la nova fornada d'acadèmics respon a un procés de renovació que s'emmarca en la substitució dels membres escollits el 2001, i que en aquesta ocasió ha comptat amb deu candidatures per a set places.

L'arribada de Lliberós a l'AVL suposa també un reconeixement a la tasca editorial valenciana i al paper de les professionals que impulsen la creació i difusió literària al País Valencià.

«Jo soc allò que he llegit i allò que estic disposat a llegir.»

JAUME CABRÉ

«Llegir ens ajuda a fer amics. Parlar de llibres és una manera d'establir complicitats amb els qui els han llegit i detectar els qui tenen els mateixos interessos que nosaltres.»

ADA CASTELLS

«Llegir no ha de ser una cosa excepcional sinó quotidiana. I tot val, llibres i diaris, revistes. Perquè si llegim serem més lliures i tindrem més criteri.»

XÈNIA BUSSE, *Catorze*

«Llegir és viure molt més i molt millor! Llegir no omple el meu temps, llegir omple i afegeix valor a la meua vida.»

EMILI TEIXIDOR

«No es llegeix menys, es llegeix d'una altra manera. La lectura no està en crisi, sinó en transformació.»

MIREIA USART

Doctora en Educació i TIC

«És tan avorrit parlar de llibres i no parlar de la vida. O parlar de la vida i no parlar de llibres. Tot té molta més substància si hi pots posar referents culturals.»

JÚLIA BACARDIT
entrevista a *El Temps*

Bromera publica el llibre dels 50 anys de L'Horta Teatre

Edicions Bromera ha publicat *L'Horta Teatre. Cinquanta anys (1974-2024)*, un volum que reconstrueix mig segle d'història d'una de les companyies clau del teatre valencià contemporani. El llibre, amb textos de Berta del Río i la col·laboració d'Alfred Picó i Joan E. Tamarit, recull fotografies, documents, cartells i testimonis per a traçar l'evolució d'un projecte nascut al marge durant el tardofranquisme i consolidat com a referent cultural. L'obra posa el focus en el compromís social, educatiu i territorial de L'Horta Teatre, especialment en l'àmbit del teatre infantil i escolar.

Pierre Lemaitre al festival Bressol Literari de Carcaixent!

Els seguidors de l'autor francès, premi Goncourt i un dels noms més potents de la narrativa europea actual, han viscut un moment històric únic, i és que Lemaitre no només ha visitat Barcelona, com és habitual, sinó que, per primera vegada, també ha participat en el festival Bressol Literari de Carcaixent, on va presentar el passat 4 de març la seua nova novel·la *Les belles promeses*.

Bressol Literari va nàixer fa quatre anys a Carcaixent amb la voluntat de descentralitzar la cultura de les grans capitals i generar un esdeveniment amb ambició pròpia, complementari a les presentacions habituals de llibres. Enguany, el llibreter i organitzador Carles Albert tenia com a objectiu fer un salt qualitatiu amb la presència d'autors de gran projecció nacional i internacional. Per aquest motiu, des de Bromera s'han fet tots els esforços necessaris per a possibilitar la visita de Pierre Lemaitre a Carcaixent.

Després del festival, l'autor va acudir a València per a signar exemplars a la Casa del Llibre, i el tour va continuar fins a Madrid.

El 25 de febrer va eixir publicada *Les belles promeses*, el desenllaç apoteòsic de la saga «Els anys gloriosos». La novel·la ha batut rècords de vendes a França, amb més de 50.000 exemplars venuts la primera setmana i 113.000 en tres setmanes.

La llibreria recomana

1 Ling el Menut i el tigre daurat

Pol Castellanos | Bromera, 2026

Una història perquè els xiquets i xiquetes que tenen de tot aprecien les coses verdaderament importants de la vida. El menut emperador Ling té de tot, però no el satisfà res, i és en l'adversitat on descobrirà que la felicitat s'obté amb esforç. Acompanyant-lo en la seua peripècia, trobarem un món exòtic i ple de color amb un misteriós tigre daurat inclòs, tot meravellosament il·lustrat per Anna Aparicio.

Animeu-vos a endinsar-vos en aquest llibre!

Llibreria Publics (Dénia)

2 Despertar en la lluna

Àngels Moreno | Bromera, 2025

És una novel·la emotiva que explora els llaços familiars, la identitat i el pes dels secrets guardats al llarg de generacions. La història se centra en tres dones de la mateixa família —Conxa, Teresa i Júlia— que conviuen a l'antic pis familiar del barri del Carme a València. La seua tranquil·litat es trenca quan la més jove, Júlia, acabada d'arribar a la majoria d'edat, pregunta el que ningú volia respondre: qui és son pare? Aquest interrogant desencadenarà una excavació emocional del passat.

Llibreria Carcaixent (Xàtiva)

Àngels Moreno,

senyora de les paraules

Gabriel Garcia Frasquet

Escriptor

Àngels Moreno (Gandia, 1939-2025) bastí una important obra narrativa que la situa entre els novel·listes més destacats de les lletres valencianes, tot i que el seu treball professional de publicista i la cria dels cinc fills li ajornaren molt el començament. Ara bé, aquest retard reforça l'admiració pel seu esclat singular.

A més del relat *En tono menor* (1986), Premi Flor de Cactus de narrativa breu, i el volum *D'ahir* (1991), on recreava quatre històries saforenques de transmissió oral, publicà cinc novel·les en la col·lecció «L'Eclèctica» de l'editorial Bromera. La primera, *Potser a setembre* (1994), finalista del Premi Ciutat d'Alzira, fou editada a proposta del jurat i ha tingut diverses edicions. S'hi narra la peripècia vital i judicial d'una dona reclusa a la presó de Picassent per un atzar desafortunat. Després vingué un parèntesi ocasionat per la seua dedicació al govern de la ciutat de Gandia com a regidora de Cultura, on efectuà una labor digna i fecunda.

La seua represa literària fou brillant. Amb la inquietant *Malson* (2001), obtingué el Premi Ciutat d'Alzira. Amb *Secrets inconfessables* (2004), un títol que fa referència als enigmes irresolts que envolten la protagonista, una jove decoradora atrafegada i transgressora, guanyà el Premi València de Narrativa Alfons el Magnànim. I amb *Cita a la matinada* (2008), que rebé el Premi Vicent Andrés Estellés de Narrativa Bancaixa, assistim a les vicissituds kafkianes del protagonista, atabalat per una xarxa

sindical mafiosa a propòsit d'una convocatòria d'oposicions a bomber. Per acabar, *96 hores* (2014), Premi de Narrativa Ciutat de València, planteja un joc neguitós entre ficció i realitat que pren l'aire de la novel·la negra. Totes tenen en comú, a més de la magnífica acollida que aconseguiren, la modernitat temàtica, una bona arquitectura narrativa, una llengua fluida i precisa, el protagonisme femení —tret de *Cita a la matinada*—, uns retrats psicològics ben elaborats i una bona dosi d'intriga que promou l'avidesa lectora.

I ara, com un regal inesperat per a la seua literatura i els seus lectors, apareix *Despertar en la lluna*, una novel·la que tracta sobre la recerca de les pròpies arrels, els plecs ocults de l'ànima, els errors vitals, la seua memòria amarga i la necessitat de perdó; sobre el silenci, afavoridor de malentesos, com un factor corrosiu de les relacions humanes; sobre l'engany i les paradoxes de la vida, i sobre la importància dels vincles familiars, encara que defugint l'embafós sentimentalisme.

Com en la major part de la seua producció, l'actual novel·la té protagonistes femenines, tres dones que pertanyen a tres generacions successives: Conxa, l'àvia, bondadosa i comprensiva, que s'ha quedat viuda; la seua filla, Teresa, administrativa d'una empresa, mare soltera, de caràcter eixut i que ha hagut de plantar cara a la vida, i la neta, Júlia, estudiant de segon de batxillerat, que està a punt d'entrar en la majoria d'edat. Viuen modestament sota el mateix sostre en un pis del barri del Carme de València. L'equilibri

'Despertar
en la lluna'
Àngels Moreno
Bromera, 2025

inicial es trenca quan la jove exigeix saber la identitat del seu pare, que li ha estat ocultada malgrat els seus repetits intents per assabentar-se'n.

Després d'aquest plantejament, la trama, amb una sàvia graduació de l'interès, avança de forma lineal, si exceptuem una petita i isolada anticipació motivadora i, especialment, l'incís del salt enrere, necessari per a reportar el que s'hi denomina «fatídic episodi de l'embaràs». Finalment s'introdueix un gir argumental que mena a un desenllaç sorprenent, ben concebut i resolt, que suscita l'emoció lectora.

En la novel·la abunda el diàleg, sempre fluid i natural, una de les virtuts de l'autora, que prescindeix quasi totalment dels verbs de dicció per donar agilitat al text. L'instrument usat per a contar la història és un narrador omniscient, sobri i eficaç, tant en el lèxic com en la sintaxi senzilla, d'oracions curtes, que narra en tercera persona i en temps passat. Només es permet una major llibertat quan es refereix al personatge de l'àvia de la casa, especialment en el capítol inicial, on empra un estil indirecte lliure en temps present, amb la qual cosa aconsegueix comunicar la vivor i la gràcia del personatge.

També convé parar esment, com un element important, en el simbolisme de la lluna, que forma part del títol i apareix en alguns passatges com a espill de l'ànima dels protagonistes. És així en la desorientació còsmica de Teresa després d'una nit de

disbauxa, en el fantasieig il·lusionat de Júlia o en la cruesa d'una escena onírica que palesa l'estamordiment del personatge Quim, una visió amenaçadora que contrasta vivament amb la «lluna majestuosa» amb què es clou l'obra.

Despertar en la lluna completa la producció literària d'Àngels Moreno, tan plena d'èxits i tan rellevant en el panorama de la narrativa al País Valencià. L'escribí sobreposant-se a la decadència física amb la voluntat decidida de fer honor a la seua condició d'escriptora. Dissortadament no ha pogut veure'n l'edició. Però, potser, en compte de «pòstuma» li escauria millor un sinònim que, de tan bonic, sembla antitètic: «sobrenascuda», una paraula que suggereix un múltiple renaixement, com en realitat experimenta un text literari cada vegada que captiva un nou lector. I així l'autor no mor mai.

© Olga Dènia

Des d'on mirem el món?

Susanna Lliberós
Editora de Bromera

No sé si hi ha motius per a afirmar que el món és només un, però la literatura té el poder de multiplicar-lo. Les novetats d'hivern de Bromera ho reflecteixen amb una gran varietat de mirades i veus.

Àngels Moreno, amb *Despertar en la lluna*, ens deixa un últim viatge íntim sobre els vincles familiars i la veritat.

En un registre ben diferent, però igualment lligat a l'honestetat, Erri De Luca publica *L'edat experimental*, un assaig dialogat que reivindica l'envelliment com una etapa fecunda, vital i oberta a la curiositat. Aquesta mirada lúcida cap al pas del temps ens connecta, també, amb la inquietud que desperta la primera novel·la de Meritxell Benedí. En *La bassa*, l'autora retrata amb sensibilitat el camí d'una dona que busca reconèixer-se entre l'amor, la rutina i els límits difusos de la felicitat, una observació íntima del món interior.

També Elvira Cambrils, amb *Gramàtica dels gira-sols*, guardonada amb el Premi Isabel de Villena, ofereix una obra intensa sobre la fragilitat dels lligams i la força de les paraules.

Per als qui es pregunten cap on va el món, Pierre Lemaitre, que va visitar Carcaixent i València, tanca la saga d'«Els anys gloriosos» amb *Les belles promeses*. I per a perdre la noció del temps, Carme Cardona presenta *Les síl·labes del teu nom*, una novel·la negra ambientada a la ciutat de València.

El catàleg es completa amb teatre reivindicatiu, divulgació i poesia, tan necessària, i ens convida a mirar dins i fora, demostrant que la literatura fa el món més ampli i inesgotable.

Bromera,

amb senderi i sense pressa

Lourdes Toledo

Periodista i escriptora

Que tota pedra fa paret, ho saben molt bé a Edicions Bromera, l'editorial més consolidada i amb major grau de professionalització que hi ha a casa nostra. El món editorial valencià, de fet, no s'entendria sense l'aportació d'aquest grup i de l'esperit aventurer d'un mestre i escriptor incipient en aquell moment, Josep Gregori, qui va decidir fer-se editor l'any 1986 amb un petit capital en pessetes i tanta incertesa com entusiasme.

Per a Gregori (Alzira, 1959), com ell mateix explica, van ser tres els aspectes que el van dur a l'edició: «D'una banda, conèixer l'ofici de les arts gràfiques; d'altra, la pedagogia, l'ofici de mestre i voler fer alguna aportació social, i, finalment, les inquietuds literàries que tenia des de ben jove».

A tot això, se sumava el moment històric, social i polític que vivíem els valencians. Feia no res que havia arribat l'ensenyament del valencià a les escoles i als instituts, amb la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià, promoguda pel socialista Ciprià Císcar, i aprovada el 1983. En aquell context va néixer Bromera, amb *La narrativa valenciana 1900-1939*, de Vicent Simbor, com a llibre d'eixida i *L'últim roder*, de Josep Franco, com a segon llibre i èxit decisiu.

Servidora, que no havia vist ni llegit cap llibre en català fins a arribar a l'institut (en el meu cas el Lluís Vives de València) als quasi 14 anys, va formar part d'aquella generació que va créixer i es va fer lectora amb els llibres de Bromera, amb autors propis i traduccions d'autors que descobríem, quasi com un «miracle», en la nostra llengua. Els llibres de Bromera, juntament amb els de Tàndem, 3i4 i Edicions 62, van ser els primers a arribar a les meues prestatgeries.

Tot era possible

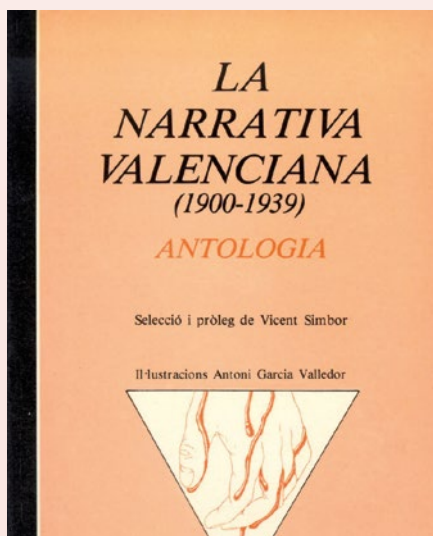
Sí, tot estava per fer i tot era possible. I des d'aquell moment, amb senderi i sense pressa, però amb constància i convenciment, Bromera i Josep Gregori van ser clau en la configuració d'un sector, l'editorial, que malgrat tots els entrebancs —sovint de molta entitat— no ha deixat de créixer i de diversificar-se al nostre país. Prova d'això és la consolidació de segells com ara Bullent, Onada, Afers, Perifèric o 96. També l'aparició de diverses editorials durant els últims deu anys: és el cas de Drassana, Lletra Impresa, Vincle, Austrohongaresa de Vapors o molt recentment Rebel, entre altres. Segells emergents, xicotets, empreses familiars en la major part dels casos, però que treballen per a professionalitzar-se en la mesura de les seues possibilitats.

Darrere d'aquest teixit que va fent-se, hi ha hagut des de fa quasi quaranta anys l'Associació d'Editors del País Valencià (AEPV), una organització de caràcter empresarial fundada en 1990, amb la qual Bromera ha estat molt vinculada des del primer moment. A hores d'ara, l'AEPV agrupa setanta editorials valencianes, entre les quals hi ha algunes de les més importants de tot l'estat.

Una radiografia en xifres

Una radiografia ràpida en xifres ens mostra el perfil d'Edicions Bromera, un grup editorial amb segells literaris com ara Bromera, Tàndem, Animallibres, Més Llibres i Algar, i dos segells dedicats a la filosofia i el pensament humanístic: Diàlogo i Tilde. Tot plegat, més de dues-centes col·leccions diferents i més de cinc mil títols publicats —incloent els llibres en català, la llengua majoritària d'edició, però també en castellà, gallec i basc— i moltíssims llibres venuts pel camí.

Però més enllà de les xifres, Bromera és sobretot capital humà, un equip de professionals en moviment, renovació i creixement. Per les seues instal·lacions —ubicades des de 2019 en una nau al polígon El Pla, construïda a la mesura de les seues necessitats actuals— han passat més de dues generacions, si no tres, d'il·lustradors, autors, periodistes, traductors, assessors de lectura i editors de taula, entre altres professionals. I a hores d'ara podem parlar de 429 il·lustradors, 1343 autors i una mitjana de 220 llibres anuals (una xifra que oscil·la una mica segons l'any). A tot això, cal sumar la trajectòria dels Premis Literaris Ciutat d'Alzira, ja per la 37a edició, amb unes jornades culturals al seu voltant, set modalitats literàries i el reconeixement a una trajectòria cultural. Sense oblidar una de les nits literàries més estimades pel món cultural valencià. Tot plegat, uns premis que no han deixat de donar-nos sorpreses, any rere any, amb nous formats i posades en escena, i que han suposat un al·licient importantíssim per als autors de la literatura en català.

40 ANYS
bromera
SEGUIM SOMIANT

Projecció internacional: voltar pel món i tornar a Alzira

Bromera exporta el seu catàleg internacionalment des de fa cinc lustres, fet pel qual compta amb centenars de traduccions publicades en mercats molt diversos, algunes de gran èxit. Un cas especialment significatiu és el de Rocío Bonilla, l'autora catalana més traduïda, amb vora 500.000 exemplars venuts del llibre *De quin color són els besos?*, si es tenen en compte també les traduccions fetes a tot el món.

D'altra banda, el catàleg del grup acull traduccions d'autors estrangers de reconegut prestigi, entre els quals hi ha llibres de Frank McCourt, Yiyun Li, Pierre Lemaitre, Orhan Pamuk, Antonio Tabucchi o Tara Westover. Esmement aquestes perquè, a més, les he llegides amb fruïció i m'acompanyen des de la prestatgeria mentre escric aquest article. Ben mirat, Bromera m'ha acompanyat des de fa 40 anys: des d'aquella estudiant de Batxillerat fins a hui, vinculada a l'editorial en diversos sentits, també com a autora.

Voltar pel món i tornar a Alzira és, en gran part, l'esperit que hi ha darrere d'una editorial que ha estat prop dels

autors i les realitats del territori, però que ha alçat el vol quan calia i ha sabut adaptar-se a les necessitats del sector i al desafiament de la societat tecnològica: les plataformes, les xarxes, l'edició electrònica, les tendències i les preferències dels lectors, entre altres. Una editorial que té una presència notable dins de les cites de llibres clau de l'estat i en fires internacionals, com ara Sant Jordi, la Fira del Llibre de València, la Feria del Libro de Madrid, la Setmana del Llibre en Català i, més lluny, la Fira de Bolonya, la de Frankfurt, LIBER, la FIL de Guadalajara, la Fira de Pequín i el Saló del Llibre de Torí.

Vist en perspectiva, diria que Bromera ha entomat els reptes i els canvis amb fermesa i serenitat, disposada a seguir la cursa i saltar obstacles que, d'altra banda, sempre apareixen: contratemps com ara les crisis cícliques del sector, la pandèmia, l'encariment del paper o el terrabastall de la dana de 2024.

I entre una cosa i l'altra, un dels canvis més importants ha estat, sens dubte, l'entrada l'any 2023 del Grup Planeta en l'accionariat de Bromera (que en si ja és un petit grup). Una nova etapa que

ha dut alguns moviments, sobretot la jubilació professional de Josep Gregori i el relleu al capdavant de l'editorial per part de Bernat Bataller i Sandra Capsir, però que ha permès una continuïtat. Bromera ha seguit editant des d'Alzira, amb els mateixos objectius que fins ara, comptant amb el seu personal i amb un projecte editorial fidel als

seus orígens i als seus objectius. Com apuntava en el seu dia Josep Gregori: «És una fórmula capaç de garantir el futur de Bromera després de la meua jubilació professional».

Amb l'escola valenciana i amb Escola Valenciana

Parlar d'Edicions Bromera és, també, parlar de compromís amb la llengua i amb l'ensenyament, amb els adolescents i amb els més menuts. Des del primer dia, l'editorial d'Alzira ha treballat prop dels mestres, dels xiquets, de les famílies, de la literatura infantil i juvenil i, en especial, d'Escola Valenciana i del teixit associatiu per la llengua arreu del nostre país.

Prova d'això és el conveni, renovat recentment, amb Escola Valenciana, una mesura enfocada a consolidar i ampliar les accions de normalització lingüística en l'àmbit educatiu i social. Amb aquest propòsit, l'editorial cedeix a l'associació una part de la facturació anual obtinguda per la venda de materials per a l'aprenentatge del valencià.

Mentre acabe aquest vol d'ocell per damunt dels 40 anys de Bromera, em ve al pensament una dita anglesa: «Quan la vida et dona llimes, fes-ne llimonada». Josep Gregori, a Alzira i en plena dècada dels huitanta, estava envoltat de tarongers i de taronges, però no en va fer taronjada, va pegar la volta a l'ou i va començar a fer llibres.

De vegades, en la vida hi ha moments en què sembla que les circumstàncies s'aprofiten de nosaltres, però n'hi ha d'altres en què som nosaltres els que estem cridats a aprofitar-nos-en, en el bon sentit, és clar. I així ho va intuir el fundador de Bromera.

Bromera i el sistema educatiu valencià: un binomi necessari

Dari Escandell

Catedràtic de Filologia
a la Universitat d'Alacant

El llegat de Bromera és indissociable de la història recent de l'escola valenciana. No només perquè una part substancial del seu catàleg literari ha configurat un espai privilegiat de circulació, prescripció i lectura arreu dels centres educatius, sinó perquè l'editorial d'Alzira ha contribuït a vertebrar un ecosistema lector en valencià sòlid i reeixit en l'àmbit de l'ensenyament. En un moment històric en què la reincorporació del valencià al currículum escolar, després de dècades d'ostracisme, no garantia *de facto* un alumnat plenament competent, Bromera va entendre que la normalització lingüística podia arrelar més i millor a través de l'alfabetització literària.

Així mateix, la seua aportació en el camp dels llibres de text per a Primària, ESO i Batxillerat ha estat especialment rellevant, tant per la qualitat pedagògica dels materials com per la conformació d'equips docents especialitzats que han sabut atendre la diversitat dels contextos sociolingüístics del país. No debades, l'aposta per materials innovadors, alineats amb els nous currículums i les metodologies competencials, ha situat Bromera en una posició d'avantguarda dins de l'edició educativa en valencià i ha redefinit els estàndards de qualitat i exigència del sector.

Aixopluc literari i continuïtat lectora

De manera paral·lela, la configuració i el desenvolupament d'un catàleg literari coherent i ben calibrat han permés consolidar la continuïtat de l'experiència lectora al voltant de la marca. Des de col·leccions fundacionals com «El Micalet Galàctic», fins a sèries específiques adreçades a

diferents franges d'edat com «Micalet Teatre» o «Rimar i somiar», Bromera i els seus segells afins (Tàndem, Animallibres, Més Llibres, entre altres) han fet possible que milers d'escolars valencians s'hagen iniciat com a lectors en valencià.

Igualment significativa ha estat l'estratègia d'integrar autors i autores del nostre àmbit cultural al costat de veus internacionals de referència. Aquesta *convivència* de llibres ha situat la literatura pròpia en un llindar d'equivalència simbòlica i n'ha reforçat la percepció de normalitat i legitimitat, circumstància necessària per a refermar una cultura literària plena i autosuficient. En aquesta línia, la capacitat de facilitar la presència dels nostres escriptors i escriptores en escoles i instituts, constitueix un altre factor clau per a l'enfortiment de l'ecosistema lector. Gràcies a un engranatge organitzatiu i de distribució eficaç, el fet que l'alumnat conega directament els creadors, n'escolte la veu, comprenga el procés creatiu i reconega la literatura com una realitat viva i pròxima suposa, sens dubte, un valor afegit decisiu.

Nous formats davant de nous horitzons literaris

La consolidació d'aquest projecte editorial ha anat acompanyada, alhora, d'una capacitat d'adaptació notable als canvis recents en les formes contemporànies de lectura. Conscient que els viarans lectors del segle XXI impliquen una amalgama de llenguatges i formats multimodals cada dia més àmplia i versàtil, Bromera ha incorporat —amb escreix— al seu catàleg títols i autories de qualitat contrastada en matèria d'àlbum il·lustrat, còmic i, més recentment, novel·la gràfica juvenil. Ara bé, aquesta obertura no respon únicament a criteris

estratègics de diversificació de producte, sinó a una comprensió profunda del valor estètic, narratiu i formatiu d'aquestes modalitats literàries, especialment rellevants en les etapes de formació lectora.

Infraestructura cultural clau al servei de la lectura

Aquesta acció sostinguda no s'ha limitat a l'edició de llibres, sinó que s'ha desplegat com una veritable infraestructura cultural orientada a difondre les potencialitats de la literatura des de múltiples perspectives. La Fundació Bromera per al Foment de la Lectura, amb les seues campanyes de promoció i sensibilització lectora i amb accions formatives en didàctica literària adreçades al professorat, ha contribuït a reforçar el paper dels docents com a agents clau en la construcció d'hàbits lectors sòlids i duradors.

De forma concomitant, premis literaris capitals com els Ciutat d'Alzira, així com altres guardons paradigmàtics de la nostra llengua i cultura, han contribuït també a consolidar espais de reconeixement, projecció i renovació literària, tot garantint la continuïtat generacional del sistema literari.

Quaranta anys després de la seua fundació, Bromera continua ocupant una posició central en la configuració de l'espai compartit entre educació, lectura i literatura. La seua trajectòria demostra el potencial transformador de l'edició quan es desenvolupa amb visió, coherència i continuïtat: una contribució decisiva de cara a la consolidació d'un sistema literari objectivament viable. Quatre dècades de trajectòria editorial que expliquen el present i projecten el futur de la lectura en valencià. Poca broma.

Bromera, escola de *professionals*

Carles Fenollosa

Filòleg i escriptor

«Molta gent m'ha preguntat en què consisteix exercir de director literari», escrivia ara fa uns anys l'editor –i etcètera– Josep Maria Castellet. «Mai no he sabut explicar-ho», confessava després. Se'n mostrava incapaç, argumentava, perquè la idea mateixa del que és o se suposa que és un editor depèn de múltiples factors: el tipus d'editorial, el país i la llengua en què treballa o l'obligat autodidactisme «d'un ofici que no s'ensenya enlloc», cosa que fa «projectar sobre la feina tots els recursos de la pròpia personalitat». Així, conclouia, «l'ofici ets tu mateix». Un ofici en què cal saber llegir molt, escoltar molt... i socialitzar molt. No tothom pot ser editor, al capdavant.

En quaranta anys d'història, Edicions Bromera ha tingut diverses persones al capdavant, persones que han hagut de fer exactament això mateix: *llegir, escoltar, socialitzar...* Només ells i elles saben com d'hercúlia, apassionant i de vegades ingrata és la seua tasca. Bromera fou fundada el 1985 per Josep Gregori. El moment històric era clau. La Llei d'ús i ensenyament del valencià feia els primers passos. Hi

havia un nou mercat i calia paper. El procés normalitzador demanava llibres i en demanava arreu: a les escoles, als instituts... i al carrer.

Gregori fou l'ànima de tot allò. Primer, òbviament, com a impulsor del projecte; però també després com a continuador, quan Bromera s'estructurà, creà un catàleg i fidelitzà autors i lectors. I així es feu gran durant l'última dècada del segle xx i la primera del xxi. Amb el pas dels anys, la responsabilitat editorial s'amplià i es repartí. Aquella mateixa estructura, ja engrandida, ho exigia. Refermada en el mercat nacional i inserida ja de ple en l'internacional –les traduccions de premis Nobel en poden servir de símbol i d'exemple–, Bromera demanava nous braços.

«L'ofici ets tu mateix.»

Joan Carles Girbés n'assumí la direcció en aquella etapa, marcada per l'obertura de noves col·leccions i la projecció d'autors propis. Més tard, Gonçal López-Pampló contribuï a reforçar la línia literària i l'aposta per una edició exigent i contemporània. En una etapa més breu però d'especialització més nítida, Paula Soriano i Marc Senabre s'incorporaren al departament d'edició: la primera centrada en la literatura infantil, un dels pilars històrics de la casa; el segon, en la juvenil i d'adults. Ara, l'editorial compta amb una direcció literària a càrrec d'Iván Barreto i ha seguit el camí de l'especialització incorporant la periodista i poetessa Susanna Lliberós, com a editora d'adults, i Andrea Bella, en l'àrea d'infantil.

Tots aquests no han sigut els únics. Hi ha hagut –hi ha– altres figures vinculades al grup editorial, com l'escriptor Pasqual

Edifici Bromera

Alapont o com Ricard Peris –actual editor d'Andana– o Manel Romero –secretari de l'AEPV durant més de 20 anys–, que aportaren el seu granet d'arena tot i no exercir estrictament com a editors literaris. A més, l'expansió a Catalunya, amb segells com Animallibres i Més Llibres, comportà la presència d'editors específics per a aquell àmbit: Joan Vives, Ricard Vela i Jordi Martín Lloret, que treballaren per a adaptar el projecte a un altre mercat –ho és, *materialment* parlant– sense perdre'n, diríem, l'essència.

Al remat, moltes veus i molts llegidors, escoltadors i socialitzadors de la literatura. No, no tothom pot ser editor, al capdavant, però sense tots aquells editors i escriptors que s'implicaren a fons dirigint col·leccions com Josep A. Fluixà, Salvador Bataller, Josep Ballester, Jeremies Barberà o Enric Sòria, difícilment hauria sigut possible el fet excepcional d'una editorial valenciana en valencià de les dimensions de Bromera... i de la seua longevitat. Quaranta anys, deia aquell, són molts anys. I que en vinguen quaranta més.

Josep Gregori

Sandra Capsir,

directora general de Bromera:

«Moltes vegades sentim que ens toca arribar allà on les institucions no arriben»

Joan Canela

Periodista i escriptor

Bromera celebra enguany el 40é aniversari. Imagine que és complicat fer un balanç breu d'aquestes quatre dècades, però quines serien les fites que més destacaries?

Així molt breu, diria que les grans fites de Bromera han estat consolidar-se com una empresa professionalitzada en el context d'un mercat editorial pràcticament inexistent; contribuir a la formació d'un elenc de creadors editorials en valencià; saber adaptar-se a les tendències i diversificar el seu catàleg, i mantindre els valors i el compromís amb la cultura i la llengua sense perdre la visió empresarial.

En aquest temps us heu convertit en l'editorial més gran del País Valencià i, a més, publicant preferentment en valencià, que és un doble repte. Com s'arriba a aconseguir-ho?

Hi ha l'encert del fundador, que sap aprofitar el context de la Llei d'ús i ensenyament del valencià, i després s'hi suma la creació d'un equip de professionals que és capaç de diversificar el catàleg de fons amb un ventall de col·leccions i gèneres per a totes les edats, d'obrir mercats a altres llocs de l'estat i del món i de situar-se a l'avantguarda de la creació de continguts educatius per a l'escola valenciana.

Sou una editorial que toca «tots els pals», des de manuals escolars fins a poesia, teatre, assaig, novel·la original o traduïda... És una aposta merament comercial o penseu que us toca suplir el paper d'institució cultural que altres no estan duent a terme?

Hi ha una mica de tot. Des del punt de vista del negoci, busquem alinear-nos amb

les tendències i preferències dels lectors per a aconseguir projectes rendibles i més comercials. I aquests ens permeten publicar altres línies que són necessàries si volem que els lectors troben tot tipus de publicacions en valencià. És cert que, moltes vegades, sentim que ens toca arribar allà on les institucions no arriben en la promoció de la literatura en valencià.

Una altra de les característiques inusuals de Bromera és que deveu ser l'editorial més gran de l'estat espanyol que no es troba ubicada en una capital de província. Per què aquesta aposta i quines conseqüències us ha comportat?

Potser en alguns moments hem trobat a faltar sentir-nos més involucrats en els cercles culturals de la capital, però també faig una lectura positiva: reivindicar els pobles i les ciutats mitjanes com a agents dinamitzadors de la cultura i la indústria del País Valencià. Aquest país és molt llarg i hi ha molts punts neuràlgics de la cultura com Alcoi, l'Alcúdia, Gandia, Xàtiva...

Fa tres anys, Bromera es va integrar al Grupo Planeta. Quin és el balanç d'aquests canvi? En què heu eixit guanyant i en què perden?

Més enllà de lectures de tipus ideològic pel fet que siga un gran grup, el balanç és

molt positiu. Ha sigut un motor d'innovació i reforç de l'estructura i els equips que ens prepara per a afrontar qualsevol repte de futur. Per no parlar del dur colp de la dana, que no sé com l'hauríem gestionat tots sols. D'altra banda, és cert que, com en tot procés d'integració empresarial, hem hagut d'adaptar-nos a canvis interns de processos, aplicacions... I això recau en l'equip humà.

Bromera és una empresa bandera en la promoció del valencià i ara ens trobem amb un dels governs valencians més antivalencià de la història democràtica. S'està notant de forma pràctica? Esteu tenint més problemes del que és habitual per a fer la vostra faena?

Bromera ha sigut capaç de conviure aquests quaranta anys amb governs de tots els colors polítics. I ha treballat amb ajuntaments i diputacions, governades per diferents partits, amb premis i projectes literaris. És cert, però, que la situació actual de confrontació directa amb entitats com l'Acadèmia Valenciana de la Llengua no l'havíem viscuda mai. Per això és més important que mai que entitats i empreses que tenim una visió compartida envers la llengua seguim treballant com ho hem fet fins ara. El nostre full de ruta no canvia.

© Laura G. Verdeguer

encén
la flama
del

40 anys
elaborant recursos
per a l'escola
en valencià

Va ien cià amb bromera

Descobreix els
nostres projectes

Fem créixer la flama!
Amb cada llibre col·labores amb

èscola valenciana
activistespelvalencia.org

Amors, desamors que giren al sol

'Gramàtica dels gira-sols' és una novel·la introspectiva i lírica, molt psicològica, que reflexiona sobre diferents maneres d'estimar

Miriam Bouiali

Periodista

La vida d'Anna i Gaspar, que passen els 70 anys, fa un tomb. La d'ells i la de tota la família. Darrere d'un matrimoni de 45 anys no s'amaguen fórmules màgiques, sinó silencis, infidelitats confessades i retrets amagats, somnis, anhels i decepcions.

Elvira Cambrils (Pego, 1955) presenta amb *Gramàtica dels gira-sols* una novel·la introspectiva i lírica, molt psicològica, que transcorre per paisatges coneguts que envolten la trama. La història es completa amb Diana, la filla del matrimoni, que decideix donar-se un temps, i Àlex, el net, que també hi té un paper destacat. Fets, records i pensaments d'Anna, Gaspar i Àlex van intercalant-se en els capítols, breus i amb títols evocadors, que també reflecteixen clarament el tarannà de l'autora, filòsofa, docent, viatgera i activista cultural.

Aquesta novetat de Bromera també es caracteritza per la presència quasi constant de la metaliteratura, les referències inesgotables d'Anna a autores i llibres en diferents situacions, les àmplies citacions que enriqueixen el text i fan paral·lelismes o són metàfores del que ocorre.

Aquesta vegada Anna decideix no deixar passar l'anhel de llibertat que sent. Vol

sentir-se viva, important, atractiva, eixir de la invisibilitat en què sent que l'ha deixada el seu marit... i pujar al tren de l'atracció per Àngel, un home més jove, amb qui es veu de fa temps i a qui es va apropar gràcies a la literatura, precisament. Cansada de mantindre-ho en secret, l'anunci fa tronollar la vida de Gaspar, amb un colp inesperat; se sent acabat quan la seua dona li diu que vol tastar altres vides.

A través dels capítols, els pensaments dels diferents personatges van entrellaçant-se i, a més, es descobreix que el matrimoni de la filla amb Clement també sembla cosa del passat. Àlex, amb la innocència i la lucidesa que caracteritzen els més menuts, tractarà d'esbrinar, paral·lelament, per què els adults de la seua vida han decidit viure separats. Tot i les seues reflexions –amb ajuda d'uns «compans» certament màgics– i una aparent maduresa, també s'amaguen les habituals pors infantils; dona, així, un altre punt de vista diferent al dels adults.

La decisió d'Anna, que en un principi sembla ferma, genera diferents onades expansives. Del seu desig de plenitud vital, es passa a la vergonya de l'abandó, el buit de la solitud, l'espurna de l'amor de joventut, els records de relacions inacabades, els dubtes sobre la valentia, l'ego-

isme de les pròpies accions i decisions, el pes de les expectatives o l'edatisme, així com la pèrdua d'un fill i el sentiment etern de dol.

Així, el pes del passat s'enfronta amb unes visions de futur i, d'alguna manera, es construeix una balança vital per a buscar l'equilibri. Però què hi ha de real en tot això? Què és fantasia? Hi ha una manera d'estimar o diverses? Què ocorre quan una decisió personal a la recerca de la plenitud i la felicitat té conseqüències, també, en altres persones estimades?

Elvira Cambrils, a través d'Anna, reflexiona, per damunt de tot, sobre els afectes i quin preu s'ha de pagar per ells, sobre quines prioritats han d'estar al centre, sobre si és possible la felicitat d'un sense la dels altres. La protagonista es pregunta, fins i tot, si és part d'una de les novel·les que tant li agraden; si és un personatge de la seua pròpia ficció, fent gala d'una profunda intertextualitat.

Amb *Gramàtica dels gira-sols*, Cambrils dissectiona una història d'amor (i d'amors), com va fer amb *Argila i calç*, que no es queda en la superfície, sinó que rasca en l'interior humà, amb un relat honest, sincer, reflexiu i molt crític amb fets actuals que veiem cada dia en els informatius.

'Gramàtica
dels gira-sols'

Elvira Cambrils
Bromera, 2026

Posar paraules al silenci:

Meritxell Benedí Altés debuta amb 'La bassa'

'La bassa'
Meritxell Benedí Altés
Més Llibres, 2026

Marta Moreno

Comunicació a Més Llibres

Amb *La bassa*, Meritxell Benedí Altés debuta en la narrativa amb una novel·la íntima, contundent i profundament necessària. A través de la història de la Mireia, una dona que s'endinsa gairebé sense adonar-se'n en una relació marcada per la violència psicològica, Benedí construeix un relat que parla de silencis, d'aïllament, de límits que es desdibuixen i, sobretot, de la dificultat de reconèixer determinades formes de control dins d'una quotidianitat aparentment normal.

Parlem amb l'autora sobre l'origen de la història, el procés d'escriptura i la necessitat de continuar explicant allò que encara costa tant de mirar.

La bassa aborda amb molta sensibilitat la violència psicològica dins la parella. Per què et semblava important posar el focus en aquest tipus de violència des de la ficció?

Quan vaig començar a escriure-la, volia respondre a una pregunta que molta gent es fa: «Per què no el deixa?». A la resposta, que s'aborda des de diferents disciplines, només accedeixen les acadèmiques, les activistes o les professionals que acompanyen les dones; és complexa i el gran públic difícilment hi accedeix. Però la literatura, amb una frase, té la capacitat d'arribar allà on no arriba res més. Per això vaig proposar-me construir una novel·la que respongués literàriament al «Per què aguanta?». El cànon literari està ple d'his-

tòries narrades des de l'altre punt de vista i em vaig proposar que la meua veu contribuís a contrarestar-lo.

La història de la Mireia mostra com una relació aparentment sana pot anar derivant, gairebé imperceptiblement, cap a una dinàmica tòxica. Com has treballat aquesta progressió lenta i subtil?

Fa força anys que, des del feminisme i la història del gènere, he treballat el patriarcat i els diferents mecanismes de control sobre els nostres cossos. I, sobre aquesta bastida, els testimonis de les dones amb qui he coincidit al llarg dels anys i que han sobreviscut a situacions de violència masculista en l'àmbit de la parella han estat els maons, si continuem amb el símil de la casa. El que ens diu l'evidència i els relats de les supervivents és que la violència acostuma a aparèixer subtilment, que escala progressivament i que s'alterna amb fases de reconciliació o neutralitat. Traduir-ho a un llenguatge literari i que s'anés fent present a mesura que la novel·la avançava ha estat un repte enorme.

El relat transmet una sensació constant d'ofec emocional, però també d'acompanyament i resistència. Quin paper juguen l'amistat i la sororitat dins la novel·la?

La violència no es pot sostenir molt de temps si no hi ha esperança ni consol. Per això, aquest ofec havia de contrastar amb un fet tan decisiu per la història de la Mireia i de la humanitat com l'amistat entre dones i les xarxes de suport i de resistència. Aquests vincles són els que sostenen la vida i les relacions. Per això la sororitat havia de ser present a *La bassa*, perquè és

una estratègia ètica i política que s'oposa a la rivalitat entre dones que fomenta el patriarcat. Sense la xarxa no s'entendrien les decisions de la Mireia ni s'assoliria el propòsit de la novel·la.

La teua trajectòria professional està molt vinculada a l'acompanyament de dones en situació de violència. Com ha influït aquesta experiència en la construcció del relat?

Molt decisivament. Abans et deia que les dones amb qui he coincidit al llarg dels anys i que han sobreviscut a situacions de violència masculista en l'àmbit de la parella han estat els maons de *La bassa*, però també m'han fet de mirall. Totes ens hem trobat un Sergi com a mínim un cop a la vida, i jo me'n vaig lliurar de ben poc. Les Mireies que he conegut m'han ajudat a entendre-les a elles i a mi, i a ajudar-les millor. I, en definitiva, m'han ajudat a posar cara a conceptes abstractes que, des de la recerca o la gestió, eren impossibles de veure clarament.

La novel·la connecta amb moltes vivències reals i genera una forta identificació. Què t'agradaria que sentissin o es preguntessin les lectores en llegir-la?

Voldria que ajudés les dones a identificar i posar nom a les situacions de violència que, tal com diuen les estadístiques, la majoria hem viscut com a mínim un cop a la vida. A entendre que no són les primeres, ni les úniques, ni les últimes a qui els passarà. Que no estan soles, i que poden confiar en els seus entorns —que veuen molt més del que es pensen— i en les professionals. I, finalment, voldria que acompanyés els lectors a revisar la manera com es construeixen, com es relacionen sexualment i com es comporten.

Per molts anys més, *Bromera!*

Albert Pejó

Traductor

Bromera fa 40 anys i, per celebrar aquesta efemèride, començaré parlant de mi. Perdoneu-me momentàniament la immodèstia i ja entendreu per què.

Per Nadal del 2013, em van regalar un llibre en francès d'un autor per a mi desconegut. Allò que se'n diu un totxo. Vaig començar a llegir la primera pàgina i ja no el vaig poder deixar anar. El llibre es titulava *Au revoir là-haut* i l'havia escrit un tal Pierre Lemaitre, un autor que començava a ser conegut a França i que aquí no coneixia pràcticament ningú. Quan vaig acabar de llegir-lo, un parell de dies després, vaig pensar que aquell llibre s'havia de traduir al català i que el volia traduir jo. Allà va començar el meu periple.

Per a qui no estigui familiaritzat amb el món editorial, sapigueu que normalment no és el traductor qui busca editorial, sinó al revés. L'editorial decideix què publica i a continuació busca traductor. En aquest cas, però, armat amb la meua resolució i amb el plaer que m'havia proporcionat la lectura d'aquell llibre, vaig començar a empaitar –literalment– editorials que volguessin el llibre i que em volguessin a mi. En algunes hi tenia contactes i tot –vull dir telèfons directes, gràcies a alguns amics. La resposta sempre era la mateixa: ja sabien que el llibre en qüestió havia guanyat el Premi Goncourt –el més prestigiós a França–, però n'havien descartat la possible publicació perquè el trobaven «massa gruixut». Era una resposta que em va costar d'entendre, però al final hi vaig caure. Més gruix vol dir més diners per a traducció, per a correcció, per a paper, per a impremta, per a distribució... Una qüestió purament econòmica. Publicar en català és car i

complicat, i una mala aposta pot tenir conseqüències greus.

Per això em vaig adreçar a les editorials «grans» del país, pensant que la seva capacitat d'arriscar-se seria més alta.

Mateixa resposta. Ningú s'atrevia a publicar un llibre tan «gruixut» d'un autor desconegut aquí.

Us ho imagineu? Ningú volia publicar Pierre Lemaitre perquè feia llibres massa gruixuts! Per a mi, era com si algú titllés les pel·lícules de Francis Ford Coppola de massa llargues o els menús de Ferran Adrià de poc convencionals.

Necessitava una editorial que fos accessible –moltes no ho són, tret que hi tinguis contactes, i a vegades ni així–, que tingués capacitat per assumir un totxo, que tingués ganes d'arriscar-se, que confiés en mi i que apostés clarament per la qualitat literària.

I la vaig trobar. Bromera va acceptar el repte. I crec que no se n'han penedit. Amb la publicació del volum *Les belles promesses*, del cicle «Els anys gloriosos», Bromera ha publicat totes les novel·les de Pierre Lemaitre. Totes. Aviat està dit. Parlem de més d'una dotzena de llibres.

Tota aquesta introducció per explicar que Bromera és una editorial que compleix tots

els requisits que deia abans: és una editorial compromesa amb la literatura de qualitat i amb la traducció d'autors internacionals.

Especialment per la seva col·lecció «L'Eclèctica», han desfilat escriptors que no són necessàriament *best-sellers* però que han de formar part del corpus de literatura traduïda de qualsevol llengua moderna que es valori una mica. I això demostra, un cop més, la seva capacitat i voluntat d'arriscar-se, d'oferir als lectors catalans unes obres que segurament no ens haurien arribat si només haguessin estat valorades des del punt de vista econòmic, des del càlcul fred de les possibles vendes. I si aquesta voluntat d'obertura, d'aposta, de tant en tant dona beneficis, millor que millor. Al capdavall, al darrere d'una editorial hi ha molta gent que s'ha de guanyar la vida.

I no només parlem de Lemaitre. Sense aquesta valentia i aquest atreviment de Bromera, potser ens hauríem quedat sense llegir altres veus fonamentals. Erri De Luca,

un autor que genera grans adhesions i grans aversions; costa trobar lectors a qui Erri De Luca deixi indiferent, o t'agrada molt o no el suportes. Benjamin Black, pseudònim de John Banville, un escriptor imprescindible en el panorama actual de la literatura negra i no negra. Els premis Nobel Naguib Mafuz i Orhan Pamuk, representants d'unes literatures que des d'Europa a vegades ens costen d'acceptar i d'incorporar. I una llarguíssima llista d'autors que es mereixen un lloc destacadíssim a qualsevol biblioteca: Andrea Camilleri, Dario Fo, Joyce Carol Oates, Thierry Jonquet, John Updike...

Segurament, a totes les editorials els agradaria tenir una bola màgica per saber quins autors es vendran més. I és lògic. Vendre llibres és l'única manera que tenen de tirar endavant un negoci complicat en general i encara més en el cas d'una llengua petita com la nostra, amb un nombre reduït de lectors i unes tirades molt més petites de les que es pot permetre una llengua amb molts més clients potencials. Però, d'altra banda, voler basar una línia editorial només en els

rendiments econòmics aboca l'empresa a una pèrdua total d'identitat.

«És just felicitar Edicions Bromera i felicitar-nos a tots nosaltres.»

Vist des de fora, com a lector i com a traductor, m'imagino la feina dels editors com l'intent difícilíssim de trobar l'equilibri entre una oferta interessant i unes vendes suficients per tirar endavant. Una editorial que no vengui llibres està destinada al fracàs, a deixar de fer més llibres, i per tant no pot posar tots els ous a la cistella del risc, de l'aposta. Però és molt d'agrair quan es troba aquest equilibri i en el catàleg d'una col·lecció apareixen llibres d'escriptors que difícilment trobarien sortida si l'únic propòsit de l'editorial fossin les grans vendes.

En el cas concret de Bromera, em sembla un gran mèrit haver ofert als lectors catalans obres d'Hervé Le Corre –un escriptor molt valorat a França i potser poc entès

aquí–; Nicola Lagioia –guanyador d'un Premi Strega, el guardó literari més important a Itàlia, encara que a vegades sembla que aquí la literatura italiana no rebi el reconeixement que es mereix–; Leïla Slimani –una veu jove del panorama literari francès, candidata a alguns dels premis més importants del país veí–; Mahir Guven, etcètera.

Tot això sense descuidar els autors locals; tot al contrari, cuidant-los molt, amb un catàleg d'escriptors i escriptores valencians i catalans que poques editorials poden superar. I em sembla que aquesta doble aposta, per la literatura més local i al mateix temps per la traducció d'obres internacionals, és una fórmula que ha donat i segueix donant els seus fruits. I la prova són quaranta anys de presència continuada al mercat.

Per tant, és just felicitar Edicions Bromera i felicitar-nos a tots nosaltres: lectors, traductors, editors i tot el munt de professionals que hi ha al darrere de cada llibre, per aquesta feinada que tants maldecaps i, sobretot, tants plaers ens aporta.

Per molts anys més, Bromera!

Premi de Narrativa
Antoni Bru Ciutat d'Eix

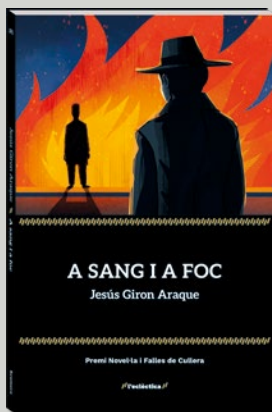
La casa del carrer Sant Antoni

Josep Usó i Mañanós
«L'Eclèctica», 387
272 pàg. Bromera, 2026

Hi ha cases que, malgrat la pols i l'oblit, sembla que no han deixat mai de parlar. *La casa del carrer Sant Antoni* obri les portes d'un immoble d'Almassora que funciona com un cor antic, un espai que ha vist créixer i desfer-se un segle de vida valenciana. El que comença com una observació aparentment banal es transforma, a poc a poc, en un viatge colpidor per les cicatrius emocionals de la família Serra Llorenç, un llinatge que arrossega molts més silencis que paraules.

Amb una mirada coral i personal, l'autor d'aquesta obra ens acosta a unes vides marcades pel destí i pels temps convulsos de l'època. Josep, amb la seua ambició tosuda entre dues guerres; Carmeta, atrapada entre la tendresa i la fragilitat; Octavi, que creix envoltat d'una solitud que ningú sap mirar. A través d'ells, la novel·la dibuixa la decadència rural i mostra com els secrets familiars pesen tant com les terres heretades.

La prosa, alhora delicada i punyent, combina la llum dels records infantils amb la foscor de la malaltia mental i la culpa. Una història totalment íntima que recorda que sota la pell de cada poble hi ha milers d'històries esperant que algú tinga el coratge d'escoltar-les.

Premi Ciutat de Cullera
de Novel·la i Falles

A sang i a foc

Jesús Giron Araque
«L'Eclèctica», 383
160 pàg. Bromera, 2026

En *A sang i a foc*, Jesús Giron ens submergeix en un *thriller* absorbent que arranca amb un buit totalment inexplicable: la desaparició de la fallera major el mateix dia de la seua proclamació. El que comença com un misteri de poble es converteix en un malson col·lectiu quan el sergent Ripoll es troba amb una imatge macabra i completament inimaginable: el cos de la jove apareix embalsamat dins d'un ninot de falla, convertint la festa en escenari d'horror i pànic. Giron, acostumat a la precisió de la seua poesia, debuta en la narrativa amb una veu esmolada i un ritme que avança a foc lent però constant, com una metxa que s'encén sense avís. L'autor retrata amb molta cura aquell silenci espés dels pobles on les aparences ho decideixen tot i on cada mirada sembla guardar més d'un secret. Entre els personatges destaca Jordi, un jove amb síndrome de Down que, amb la seua sensibilitat i lucidesa inesperada, es converteix en una peça clau per al sergent Ripoll.

Aquesta novel·la negra ens atrapa amb una atmosfera tan valenciana que quasi pots sentir la pólvora i el fum. Una història sobre venjances, obsessions i ferides que ni el foc ni el temps aconseguen apagar del tot.

Premi de Literatura Eròtica
La Vall d'Albaida

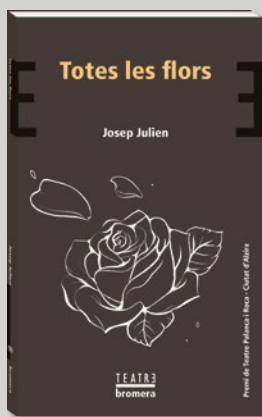
Lo paradís de l'ambre

Fede Cortés
«L'Eclèctica», 389
288 pàg. Bromera, 2026

Dues ribes, un riu i un odi que ve de lluny. En *Lo paradís de l'ambre*, l'autor ens convida a creuar el riu Ambre per a descobrir una guerra de veïnatge que frega l'absurd. La rivalitat entre Vila de Munt i Vila del Riu no és només una qüestió de mapes; és un conflicte que amara la política, la religió i fins i tot la pell. Al centre del camp de batalla trobem Maria, filla d'una unió prohibida, que intenta navegar entre les ambicions dels dos alcaldes i una trama de corrupció tan ridícula com versemblant.

L'autor, amb la seua coneguda i personal habilitat per a la sàtira, ens ofereix una novel·la vibrant que utilitza l'eroticisme i l'humor com a armes de crítica social. Des de les olives afrodisíacues fins als projectes especulatius més estrafojaris, Cortés dissectiona amb una ironia esmolada la hipocresia de les institucions i la fragilitat d'un món atrapat entre la tradició i la bombolla econòmica.

Amb un llenguatge completament fresc i ple de vida, l'obra de Fede Cortés combina rialles i reflexió sobre qui som. Una lectura que parla de les nostres misèries i els nostres desitjos, i de com, a vegades, el paradís s'assembla massa a una tragicomèdia que ens esclata a la cara.

Premi de Teatre Palanca
i Roca dels PLCA 2025

Totes les flors

Josep Julien

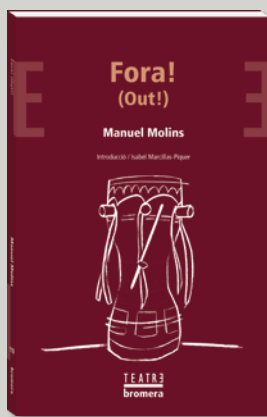
«Bromera Teatre», 109

64 pàg. Bromera, 2026

Què s'amaga darrere d'un ram de flors blanques? En *Totes les flors*, Josep Julien ens presenta una trobada aparentment inofensiva: una xica jove arriba a casa d'una dona amb unes flors que diu haver «alliberat» d'un semàfor on, segons ella, estaven empresonades. Però sota aquesta imatge poètica i estranya, comença a créixer una violència muda que ens envolta a poc a poc, fins que ens adonem que ja no hi ha retorn possible.

L'obra de Julien és un descens en espiral cap a les zones més fosques de la memòria i de la consciència, un territori on les paraules no sempre diuen el que volen dir i on cada silenci pesa com una confessió. A través d'un diàleg tens, quasi hipnòtic, Julien va descobrint una teranyina d'abusos, corrupció, por i traumes que s'arrosseguen des de fa massa temps. Els personatges deixen de ser interlocutors i es transformen en ferides obertes que reclamen, d'una manera o d'una altra, una justícia que sempre arriba tard.

No és una peça teatral convencional, sinó un crit ferotge que mescla bellesa i crueltat fins a fer-les totalment indistingibles. Una lectura colpidora que recorda que, per a trobar llum, sovint cal travessar el jardí de les ombres pròpies.

Fora! (Out!)

Manuel Molins

«Bromera Teatre», 110

80 pàg. Bromera, 2026

A vegades, el ritme d'un tambor és l'únic pont capaç d'unir dos mons que, probablement, semblen destinats a no tocar-se. En el llibre, Manuel Molins ens sacseja amb una peça teatral tan punyent com necessària. Al centre de la història trobem Ismaïl, un jove senegalès que somia ser cuiner mentre viu en un centre de menors valencià, i Clàudia, una adolescent rebel que troba en la música africana la banda sonora de la seua llibertat. El seu és un amor intens i fràgil, una resistència compartida contra les tanques invisibles del racisme i els prejudicis.

L'obra *Fora! (Out!)* va més enllà de la superfície i esdevé un espill de les fractures del nostre temps. Molins, amb molta sensibilitat, aborda qüestions com la salut mental juvenil, la buidor de la comunicació familiar i la duresa del sistema de protecció de menors. Però, malgrat el dolor, el text respira esperança a través de la música i la tendresa, i recorda que l'empatia pot canviar completament la realitat.

Sens dubte, és una lectura necessària tant per a joves com per a adults, una invitació a reflexionar sobre la identitat i a entendre que, per damunt de qualsevol frontera, el dret a estimar és el que realment ens fa humans.

Premi Eduard Escalante
de Teatre 2025

Els miratges de Tatoonine

Carles Batlle

«Bromera Teatre», 108

44 pàg. Bromera, 2026

Al cor del desert tunisià, Carles Batlle ens convida a una recerca hipnòtica que va molt més enllà de la simple reconstrucció històrica. El llibre no és només el tancament d'una trilogia sobre el destí de l'armada republicana a l'exili, sinó també una investigació profunda sobre les ombres, les esquerdes i les trampes de la memòria. Què va passar realment a Meheri Zebbeus, aquell camp oblidat on milers de mariners van ser reclosos el 1939?

Entre carpetes polsoses, testimonis i fotografies que semblen parlar, l'autor ens transporta a un passat que encara crema i que continua projectant-se sobre el present. Batlle juga amb mesatge amb l'autoficció, barrejant documents, mite i cultura pop, i aconsegueix que la frontera entre realitat i imaginació siga tan fina com l'arena del desert.

A través d'una mirada múltiple, ens parla de la violència, la seducció del relat i la fragilitat de la veritat, perquè la història sovint només pot llegir-se a través de les ferides personals. Guanyadora del Premi Eduard Escalante, aquesta peça teatral és un regal per a qui busque una lectura punyent, capaç de revelar com els secrets familiars sempre troben la manera de filtrar-se fins al present.

Premi de Poesia Festa d'Elx

Entre la devastació i la bellesa.
Una mirada de cara al fang
per a descobrir-hi la llum.

Premi de Poesia Ibn Hafaja

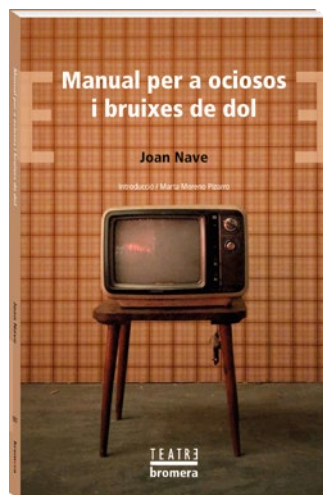
Un viatge poètic que explora el sentit,
la transcendència i la bellesa del
trànsit vital.

Premi de Poesia Maria Beneyto

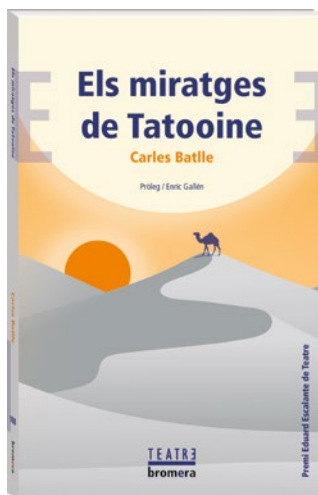
La memòria, la mort i l'amor que
resisteix. La fragilitat humana i
el que resta quan tot s'esvaeix.

bromera poesia__

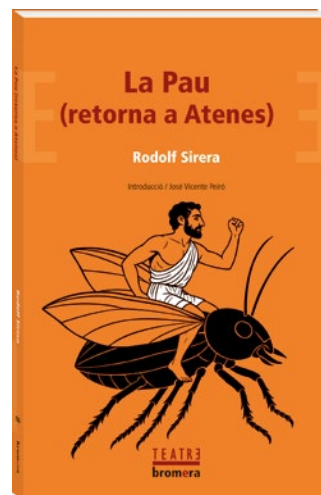
Preparació PAU

En un escenari simbòlic, Joan Fuster
i Maria-Mercè Marçal es retroben
en un espai fora del temps.

Premi Eduard Escalante de Teatre

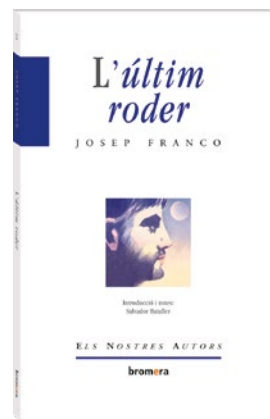
Veus diverses s'entrecreen, entre
passat i present, a les dunes del xot.
Què va passar aquella nit de 1939?

Més de 35.000 exemplars venuts

Rodolf Sirera construeix una comèdia
divertidíssima i dissortadament
actual sobre la necessitat de la pau.

TEATR3

'L'últim roder'
Josep Franco
Bromera, 1986

'L'últim roder': la pervivència d'un heroi valencià

Ángeles Vidal

Periodista

***L'últim roder*, de Josep Franco, és una de les novel·les valencianes que millor ha sabut teixir llegenda, memòria i aventura. Quaranta anys després de la primera edició, el relat conserva intacta la vitalitat d'un clàssic que continua fascinant noves generacions de lectors i que es revela especialment útil en l'àmbit educatiu per la seua riquesa històrica, humana i literària.**

Josep Franco (Sueca, 1955) és una de les veus més representatives de la literatura valenciana contemporània. Amb una trajectòria que comprén la narrativa, l'assaig i la divulgació, ha destacat sempre per un estil compromés i pròxim, capaç d'unir la força de la tradició amb una mirada moderna i pedagògica. *L'últim roder* (1986) és una de les seues obres més emblemàtiques i s'insereix en el conjunt de títols que han marcat la seua carrera, juntament amb *Aldebaran*, *Manuscrit de mossén Gerra* o *Les potències de l'ànima*.

La novel·la s'inicia en una nit carregada de simbolisme, la nit de Sant Eugeni. Una comunitat religiosa escolta uns colps insistents a la porta del convent. Quan l'obrin, els lectors —igual que els frares— s'endinsen en la història d'Eugeni, un jove que, amb el pas dels anys, esdevindrà l'últim roder valencià: un heroi idealista, rebel, i disposat a arriscar la vida per la llibertat i la dignitat dels més humils.

Franco construeix un personatge que, lluny de la caricatura, emergeix com a figura complexa, amb contradiccions, pors i grans conviccions. L'autor combina l'aventura i la reflexió, i això permet obrir diversos camins interpretatius de l'obra segons l'edat i el bagatge del lector.

Un dels grans encerts del llibre és la recreació del context social i polític del segle XIX, marcat per les desigualtats, els canvis de poder, la desamortització, els avalots i un món rural sotmés a tensions constants. Les rutes d'Eugeni travessen comarques, ciutats i escenaris que, a través de la lectura, permeten als lectors situar-se en un territori pròxim però mitificat, explorar el bandolerisme com a fenomen cultural i comparar-lo amb altres llegendes valencianes o europees.

A més d'Eugeni, la novel·la presenta un ampli ventall de personatges: frares, companys de partida, figures populars, cacics locals, veus secundàries i narradors que aporten diferents perspectives. Aquesta polifonia ajuda l'alumnat a entendre que la història no és lineal ni unívoca, i que la literatura és també un camí per a explorar versions, matisos i contradiccions.

Les trenta-cinc edicions publicades i la reedició revisada que acompanyà el

25é aniversari de la novel·la demostren que *L'últim roder* continua despertant interès. La combinació d'aventura, reflexió i context històric fa d'aquesta obra una lectura ideal per a les aules: permet treballar competències literàries, valors socials i coneixement del territori valencià.

Eugeni el Frare, amb el seu coratge i les seues contradiccions, continua oferint un pont entre la història i la ficció; entre la realitat i el mite; entre el passat i els joves lectors de hui.

El viatge comença amb un llibre

Andrea Bella

Editora de LIJ d'Edicions Bromera

La literatura infantil és el primer refugi, la primera brúixola; per aquesta raó, cada primavera literària és una invitació a continuar creient en la capacitat que té la paraula per a fer-nos gaudir i aprendre. Aquest 2026 apostem per històries inspiradores i divertides perquè els infants continuïn quedant captivats per la lectura.

Per als més menuts presentem els nous títols de la sèrie «Agència Dental Màgica», formada per llibres amb jocs ben acolorits. A més, torna un personatge que ha acompanyat generacions: la rata Marieta. I llancem una aposta arriscada amb *Ovella i vaca*, un còmic atractiu per a primers lectors. Com sabem, cuidar-se és vital en qualsevol moment de la vida, i just això és el que ensenyarà el monstre més divertit en una nova aventura titulada *Què li ha passat al monstre Petorro?*

Per als adolescents, que comencen a formar els seus propis gustos literaris, llancem una adaptació de *Donetes*, que manté la sensibilitat i la força del clàssic d'Alcott; seguim narrant les aventures protagonitzades per Ariadna i el Cercle de l'Audàcia, de Silvestre Vilaplana, i la gran Gemma Pasqual torna a oferir-nos una obra potent i actual titulada *Cicatrius invisibles*, el segon número de l'exitosa sèrie «Secrets».

Qui no ha cantat alguna vegada la cançó «Mediterrània» de La Fúmiga? Arriba el tema més icònic acompanyat de les tendres il·lustracions de Tres Voltes Rebel en un àlbum per a tota la família!

Les històries no només alimenten la fantasia de la xicalla i el jovent, model·len la manera com miren el món. Per això continuem apostant per relats que emocionen, diverteixen i acompanyen.

Núria Busquet:

«Escriure per a nens ha estat com recuperar l'alegria pel món»

Antònia Justícia

Periodista

«Ha estat catàrtic». Així de senzill. D'aquesta manera resumeix Núria Busquet Molist (Cardedeu, 1974) la purga emocional que ha suposat la seva primera incursió al món de la literatura infantil i juvenil, i que ha donat com a resultat *Quina família més boja, Magalí!*, una divertida sèrie dirigida a lectors de vuit a dotze anys. Després de *Fam*, el llibre amb què l'any passat es va endinsar en la culpa materna, la por i l'impacte dels trastorns alimentaris, l'escriptora i traductora catalana necessitava canviar de registre. Prendre aire. I escriure per a nens «ha estat com recuperar l'alegria pel món», afirma.

Part de la culpa la té la Magalí, una nena de deu anys, irreverent, descarada, independent i plena d'humor i d'amor, i a qui li agrada molt el formatge i jugar a futbol. És la seva nova heroïna, amb la qual es permet observar el món dels adults amb una simplicitat tan infantil com implacable. Una protagonista que beu de les referències literàries que han marcat la infantesa de la mateixa autora i la dels seus fills: *Pippi Calcesllargues* i *El petit Nicolàs*. «Eren nens molt llestos, fins i tot més llestos que els adults, que creuen que ho fan tot bé i acaben ficant la pota constantment, mentre que els nens sí que saben el que es fan i sovint els treuen les castanyes del foc. Jo volia això en les meves històries, una protagonista com la Pippi, una nena independent que sap el que vol».

La Magalí respon a aquesta tradició: és una narradora amb veu pròpia, capaç d'interrompre, corregir i desmuntar el llenguatge solemne dels adults. Al seu món, els adults parlen massa, organitzen assemblees emocionals, creuen que ho tenen tot sota control i, tot i així, no entenen

gran cosa. Una inversió de perspectiva a imatge de les aventures de la Pippi i en Nicolàs que acaba convertint els adults en una paròdia d'ells mateixos. Amb el divertiment que aquí els adults tenen un *alter ego* en la família de la mateixa autora (fins i tot ella mateixa).

La família que envolta la Magalí és un petit laboratori del present: pares separats, noves parelles, diferències de classe, discursos ideològics portats a l'extrem i contradiccions constants. Tot és deliberadament exagerat. «Perquè faci gràcia has de portar els personatges al límit», reconeix Busquet Molist. «Els pijos han de ser molt pijos i els antisistema, molt antisistema. Si no, no funciona». D'aquest excés neix l'humor, però també una mirada crítica. «No tinc cap intenció que els nens aprenguin res amb aquest llibre», diu sense embuts. «Només pretenc que riguin». El llibre s'articula a partir de situacions quotidianes –la família, l'escola, les normes, les converses interminables dels adults– portades deliberadament a l'extrem.

La història de la Magalí, però, fa molts anys que es gesta. És un projecte que es remunta a l'època en què els seus fills eren petits –avui tenen 16 i 18 anys. «Vaig començar a escriure aquestes històries gairebé com un joc. La idea era que ells hi participessin; ens ho passàvem molt bé». Aquelles històries domèstiques han trobat finalment forma editorial i, encara que originalment eren més pròximes a la

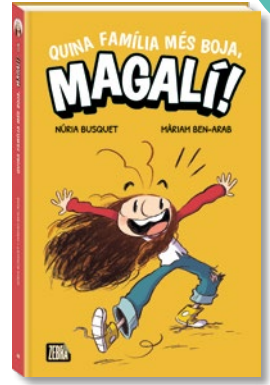

© Màriam Ben-Arab

'Quin família més boja, Magalí!'

Núria Busquet
Il·lustracions de
Màriam Ben-Arab
Animallibres, 2026

novel·la, avui el projecte s'ha convertit en una sèrie de relats il·lustrats que veurà la llum amb dos primers títols gairebé simultanis, i un tercer ja en marxa.

La responsable de donar forma visual a l'univers de la Magalí és Màriam Ben-Arab (la Roca del Vallès, 1983), una artista catalana d'arrels tunisianes l'obra de la qual és habitual a la revista *Cavall Fort* i a *El Tatano*. Els seus dibuixos expressius, carregats d'humor, acompanyen el to gamberro del text i reforcen la mirada infantil des de la qual es construeix el relat. «Hem rigut molt a casa en veure les il·lustracions», explica Busquet. «No li vaig passar fotos de ningú i, tot i així, alguns personatges estan clavats», diu referint-se a les persones que inspiren la sèrie en la vida real. El traç exagerat i caricaturesc de la il·lustradora acaba d'arrodonir aquesta caòtica família.

Una família que, malgrat el caos, funciona. Aquest era un punt clau per a l'autora. «És igual com sigui la família mentre la gent s'estimi i es tracti bé», explica. «Encara que es critiquin, encara que no

hi estiguin d'acord, tots formen part del mateix nucli i s'ajuden». Al llibre, els límits del que es considera família queden deliberadament difuminats: importa menys l'estructura que l'afecte. Aquest plantejament connecta de manera directa amb *Fam*, encara que el to sigui, evidentment, oposat. «La meua generació està molt obsessionada amb els traumes dels fills», reflexiona l'autora. «Amb si ho hem fet bé o malament, amb la culpa constant». En la sèrie de la Magalí, aquesta pressió es dilueix. «És igual el que facis: si els estimes, els nens estaran més o menys bé».

L'autora catalana fa la seva primera incursió en la literatura infantil i juvenil amb una sèrie que converteix el caos familiar en una comèdia infantil

Després d'una escriptura marcada per la introspecció i la gravetat, la literatura infantil li ha permès explorar una altra zona creativa. «M'ha ajudat molt», reconeix. «M'ha permès obrir-me a la part més boja, més surrealista. Sortir del seny i entrar en la rauxa». L'autora confessa que, de vegades,riu sola mentre escriu i baixa a llegir-li escenes a la seva parella.

Traductora d'ofici, Núria Busquet Molist no es considera una autora prolífica. Ha publicat dos poemaris i tres novel·les, i combina l'escriptura amb una feina constant de traducció. «Passo la vida traduint, que també és escriure», diu. La literatura infantil no estava en els seus plans, però s'ha convertit en un espai de llibertat. «Escriure per a nens em permet fer coses que, quan escric per a adults, em costen molt més».

La sèrie arribarà en els segells Animallibres, Bromera i Algar, amb text i il·lustració, i amb diverses capes de lectura. «Els nens riuran d'una cosa i els adults, d'una altra», explica. «Això també m'interessa molt: que els pares puguin llegir-ho amb els fills i que els faci gràcia a tots dos».

Vols aprendre valencià?

Practica valencià d'una manera fàcil i divertida!

Continguts audiovisuals amb activitats interactives perquè poses a prova els teus coneixements!

f @apuntsllengua

X @apuntsllengua

ig @apunts.llengua

apuntsdellengua.es

Tres Voltes Rebel:

«Il·lustrar aquest llibre és com tancar un cercle amb La Fúmiga»

'Mediterrània'

La Fúmiga
Il·lustracions de
Tres Voltes Rebel
Bromera, 2026

Marta Meneu

Periodista

Tres Voltes Rebel (Almussafes, 1994) és el nom artístic d'Ame Soler, una il·lustradora que, amb el seu estil personal i característic, va començar a guanyar-se un nom a les xarxes socials i que ara és una artista consolidada i reconeguda al País Valencià. Ella és qui il·lustra l'àlbum de la cançó «Mediterrània», de La Fúmiga, en l'any de comiat del grup de música.

En aquest any de comiat, podríem dir que els adults hem tingut la biografia de La Fúmiga i ara els més menuts tindran aquest àlbum. Com sorgeix la idea?

És un encàrrec que em fan; jo entre amb el projecte ja iniciat entre La Fúmiga i Bromera. Entenc, i crec que entenem tots, que «Mediterrània» és hui en dia un himne i que La Fúmiga té moltíssimes seguidores, xiquetes i xiquets. El públic infantil de La Fúmiga és enorme i en el Festivernet ho hem vist. Fer una cosa que siga exclusivament dirigida a ells i elles crec que és molt *guai*.

Il·lustrar aquest llibre, però, amb la relació que tinc amb La Fúmiga, crec que és com tancar un cercle perquè jo els vaig conèixer amb «Mediterrània». Quan tragueren la cançó, duia poc temps com a il·lustradora professional, però es van posar en contacte amb mi perquè els fera una il·lustració per a «Mediterrània», férem aquell *lettering* que apareix al videoclip. A partir d'aquella interacció professional, diríem, es va forjar una relació d'amistat que dura fins a hui en dia.

Tu mateixa ho has dit: la cançó «Mediterrània» és un himne. Com ha sigut el procés d'il·lustrar una cançó tan coneguda i que cada u ha fet seua?

Haver d'interpretar gràficament «Mediterrània» ha sigut un repte. Justament és una cançó que no conta una història. Fa moltes al·legories i parla de forma molt abstracta. No és com si haguérem il·lustrat «Rècord mundial», que parla de Vesna Vulović i sí que segueix una narració. En el cas de «Mediterrània», tenia el dilema d'explicar una història o buscar una narrativa i, alhora, quadrar les imatges amb cada vers de la cançó. El que vaig fer va ser anotar-me coses que sí o sí volia que aparegueren representades. Per exemple, volia parlar de la nit de Sant Joan, que crec que és una festa que ens uneix a tota la gent de la Mediterrània, el fet de celebrar a les platges. Igualment volia parlar del valencià, clar, però com parles de la llengua en un llibre? He deixat xicotets *Easter eggs*, xicotetes pistes; per exemple, un pòster amb una ce trencada a l'habitació de la protagonista.

Parlem de les representacions. Hi ha la protagonista, que és una xiqueta que va passant per diferents indrets del nostre país, no?

La xiqueta és el fil conductor, i podria ser qualsevol xiqueta de qualsevol poble del nostre país. Igualment, els escenaris que apareixen tampoc no són reals perquè justament volia que qualsevol persona de qualsevol lloc de la Mediterrània es poguera sentir identificada. Els qui han pogut veure les il·lustracions m'han dit que els recorda des de les illes a Altea o Cullera i això és el que volia, que cada persona puga sentir-s'ho propi.

Per altra banda, hi ha la Mediterrània de la portada, que és més al·legòrica i que és una reinterpretació de la primera il·lustració que vaig fer per a La Fúmiga i per a aquesta cançó. Així és com jo m'imagino la Mediterrània.

Tu que tens un estil que et caracteritza molt, en aquest cas podríem dir que s'identifica, però amb diferències. El color té molta força, no?

Aquest projecte ha sigut diferent, sí, fins i tot en la manera de plantejar-lo i executar-lo. Les meues il·lustracions solen ser sense fons i no acostumen a estar ubicades en cap lloc. Però, pensant en el públic infantil, aquesta vegada buscàvem més color i alhora que cada cantó de la il·lustració t'explicara alguna cosa. Per a aconseguir-ho, he mesclat l'aquarel·la amb la il·lustració digital. Ha sigut laboriós perquè jo no volia deixar de banda la il·lustració tradicional amb aquarel·la. És el que a mi m'agrada fer, on estic còmoda, i per a mi eixes textures en la meua il·lustració són fonamentals. Així i tot, he de dir que ha sigut tot un descobriment, aquesta nova tècnica! Li he acabat agafant el gust, i crec que repercutirà en els meus treballs futurs perquè ha sigut *guai*.

Tinc la sensació que últimament hi ha la tendència de fer valdre la nostra cultura, però fugint dels tòpics. Com ho veus tu?

Totalment. Comencem a adonar-nos que hem de posar en valor la nostra cultura, la nostra identitat. Personalment, em negue a ser la platja de Madrid o reduir-nos a la paella; per això crec que fugim dels tòpics. La nostra identitat és més que això i és fantàstic indagar en les nostres arrels. De fet, quan la protagonista està amb la iaia estenent, els arbres tenen ben visibles les arrels perquè volia parlar d'aquest tema també. Hem de mirar la nostra història amb uns ulls més curiosos; aprendre d'allò que sempre hem sigut i que durant la dictadura se'ns va negar. Crec que cada vegada estem més orgullosos de ser valencianes i aquest llibre em semblava l'oportunitat perfecta per a explicar-los-ho als xiquets.

Silencis que són petjades

Rosella Espinós

Periodista

Durant l'adolescència hi ha moments que perduren inesgotables en la ment, en el cor i en l'ànima tota la vida. I, en una etapa tan intensa en què tot es magnifica, qualsevol ferida pot ser irreversible.

En *Cicatrius invisibles*, la segona part de *Drames i likes a l'institut*, Gemma Pasqual i Escrivà ens porta de nou al món d'Aloma i la seua recerca per a saber qui és, abans que la societat li exigisca qui ha de ser. «Algunes desapareixen amb el temps, altres es queden enganxades a la pell com un record que no veu ningú, però que tu notes cada dia». Aloma ha deixat el curs anterior amb moltes cicatrius emocionals, i aquest nou també sembla que deixarà petjades.

Amb referències a *Alícia al País de les Meravelles* com a símbol d'acomiadament de la infantesa, Aloma «mira el món com

si tot fos un despropòsit, però no es queda mai quieta». Així la descriu el seu amic Joan, com una Alícia actual. Aquest personatge té un paper essencial en la trama narrativa. Obsessionat amb el gimnàs, serà una peça clau per a desenvolupar les inseguretats que sent la protagonista tant pel que fa al seu cos com a la manera de ser. És un punt que Gemma Pasqual tracta encertadament en plasmar el procés de formació de la personalitat adulta durant l'adolescència a partir dels errors i les desavinences. Aquests elements són els veraders desenvolupadors de la maduració, la «prova i error», i la vivesa de cada vivència amb els sentiments a flor de pell.

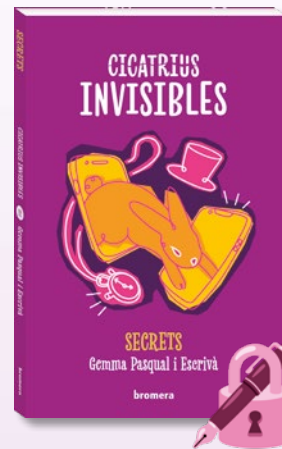
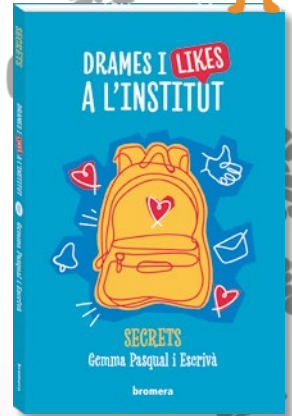
Tot gira al seu voltant quan arriba Carlota, la cosina distant i freda, amb el seu gos Fosc a viure a la mateixa habitació. A l'institut, Lluna crea una amistat verdadera amb Aloma. No li agraden les xarxes socials i n'és molt crítica. Potser, en aquesta intenció de reflexionar sobre l'ús de les xarxes socials entre els joves, també trobem un reflex de l'opinió de l'autora, que afirma que «els joves no tenen addicció a les xarxes socials, sinó a les persones que hi ha darrere». En contrast, hi ha Gina, obsessionada amb la imatge i decidida a esdevindre creadora de contingut professional.

L'autoestima està molt ben treballada. L'estima és confusa, contradictòria, i l'amor és com una onada amb anades i vingudes, amb pics d'eufòria i moments de màxima solitud.

Açò ocorre tant en parella com en l'àmbit personal. Aloma tracta d'aprendre quan cal posar límits, on és la línia –quasi transparent– que separa el que és beneficiós per a

'Drames i likes a l'institut'

Gemma Pasqual i Escrivà
Bromera, 2025

'Cicatrius invisibles'

Gemma Pasqual i Escrivà
Bromera, 2026

la seua salut mental i l'autoestima d'allò que no ho és.

La naturalitat de la quotidianitat en què es mou la narració és un dels ingredients més encertats de la novel·la. Qualsevol podria ser Aloma, o bé la nostra alumna, la nostra filla o neboda. Es tracta d'un fil narratiu ben construït a partir de fets tan reals com ara que el llibre està il·lustrat amb converses de WhatsApp i emoticones. L'humor és un altre aspecte important. Encara que Aloma, a vegades, voldria deixar-ho tot arrere, el punt còmic amb què es lliguen alguns nucs rebaixa l'emotivitat penetrant d'alguns contextos. Així doncs, el lector pot empatitzar d'una manera més profunda amb els personatges.

Amb tot, el que més dol és obtenir silenci com a resposta. No saber, no conèixer, no poder posar un nom i, consegüentment, no sanar. La novel·la és plena de personatges que callen, que amaguen en l'esport el dol d'un adeu o en la mala conducta els secrets que no saben expressar. Així i tot, «Alícia, encara que es perdi, no deixa mai que ningú decideixi per ella».

Lucas Kent i Greta Rouge

sobreviuen al campament d'estiu

Àngela Zorrilla

Periodista

La diversió està servida i el treball en equip torna a ser el gran protagonista. Arriba la tercera entrega de les aventures de dos amics inseparables que ja han robat el cor a molts primers lectors: *Lucas Kent & Greta Rouge 3. Socors, colònies!* Un cop més, la companyonia serà la millor manera de solucionar qualsevol problema.

Si en la segona entrega de la sèrie la Greta, en Frederic i en Lucas havien de crear un invent per al gran concurs de ciències, ara toca gaudir al màxim de l'estiu. Sí, els vam deixar molt feliços, a l'entrega anterior: el seu invent va resultar ser el guanyador del certamen i, ara, els joves amics han de preparar les maletes. Marxen de campament d'estiu! La Greta està exultant. Per ella, només hi ha una cosa millor que les vacances i és aquesta setmana que passaran en plena natura i fent milers d'activitats molt divertides. Té moltes ganes d'aquesta aventura, tot i que preferiria que no hi anessin també els germans grans.

En canvi, en Lucas no vol anar-hi de cap de les maneres! No li agraden els jocs, ni la festa de l'última nit. Ni els lavabos bruts, ni el menjar. Per intentar animar-lo, la Greta i en Frederic, el tercer mosqueter del grup, visiten el iaio Eudald, l'últim vampir i una de les persones que millor sap com animar en Lucas. La seva proposta: veure tots plegats una pel·lícula molt clarivident!

Entre tempestes i senglars

Malgrat les poques ganes d'en Lucas, el dia arriba i tota l'escola marxa als Campaments d'Estiu. L'arribada ja promet emocions. La casa on conviuran és plena

d'història. De fet, els han explicat que va ser un refugi durant la guerra i, a més, és enorme. En Lucas triga tant a sortir de l'autocar, on seu mirant per la finestra i amb el seu inhalador a la mà, que ell i els seus amics inseparables es queden sense poder triar una habitació gran. Comença bé l'aventura! Els monitors els acomodaran a l'habitació verda on, a més, també estan instal·lades les seves germanes. I això ja no és un bon punt de sortida per ningú. La convivència forçada està servida!

Prepareu-vos per a un estiu ben divertit! En aquesta tercera entrega, Rocio Bonilla ens submergeix en un campament d'estiu on res surt com estava previst. En Lucas, la Greta i els seus amics hauran de sobreviure a la natura amb molt d'enginy i, sobretot, treball en equip.

El plat fort comença un cop tots els alumnes del col·legi ja tenen les seves lliteres. Toca sortir a explorar l'entorn i gaudir de la natura. Sempre que els porcs senglars de la zona ho permetin! La por farà que un grup de nens i nenes (podeu imaginar quins, oi?) es perdin en sortir del camí traçat just quan amenaça una tempesta d'estiu. La pluja, els sorolls i els trons faran

'Lucas Kent & Greta Rouge 3. Socors, colònies!'

Rocio Bonilla
Animallibres, 2026

que en Lucas i els seus amics es trobin en un bon embolic. Arriba el torn al treball en equip entre germans, grans i petits, si de veritat volen trobar una sortida i dormir sota els llençols i dins la casa de colònies aquesta nit. Però hi haurà solució per tot com sempre passa a les pel·lícules? Seran capaços de posar-se d'acord per trobar el camí de tornada? Aquí l'entusiasme, de mica en mica, haurà d'anar guanyant terreny al pessimisme i la por.

Picada d'ullet als més cinèfils

I és que tot, finalment, és més senzill del que pensaven: el veritable tresor sempre és l'amistat. «Si treballàvem en equip, podíem superar qualsevol entrebanc i enfrontar-nos a reptes que serien impossibles a soles».

Aquesta aventura plena d'humor i records forma part de la col·lecció de novel·les infantils més misterioses de Rocio Bonilla, la reconeguda autora de personatges inoblidables com la Minimoni. I, com a cirereta, dir que *Lucas Kent & Greta Rouge 3. Socors, colònies!* és un llibre ple de referències literàries i cinematogràfiques. La saga *Star Wars*, la pel·lícula *Els Goonies*, que es va estrenar el 1985, o contes clàssics com *Rapunzel* o *Hansel i Gretel* donen a aquest tercer volum el seu punt més divertit.

Au, vinga, va!

A llegir!

Paula Jarrín

Llibreria Al·lots

En temps on és més fàcil fer mofa de la literatura infantil que posar-se a analitzar-la, defensar-la a ultrança i dotar-la de bones lectures, tenir a les mans *Au, vinga, va* em sembla una petita gran victòria. I no cal escriure grans aventures, només cal ser una bona observadora del dia a dia. Així ens ho fa saber Marta Cabrol (Sabadell, 1976), que fa una pila d'anys que mira la infància, la il·lustra i la descriu.

Tot comença com a moltes de les nostres cases, amb les presses del matí, l'esmorzar a mig fer i les ganes de jugar que ja són un motoret que no s'atura. I, és clar, aquesta cantarella d'«Au, vinga, va!» que, a vegades, lluny d'apressar, sembla endarrerir-ho tot.

Els protagonistes d'aquesta història són una mare ossa i els seus dos ossets: la Tina i en Timó, i tot comença en obrir la porta i aventurar-se més enllà. El camí cap a l'escola és l'escenari d'aquesta acció, i com a escenari no pot ser més entretingut, esdevenint, gairebé, un personatge més. Pel camí troben: ratolins en bicicleta, un jardiner amb un paquet que els espera, una família de cangurs que avança sense aturador i la flaire d'un panet de mel... Tot pot ser motiu per avançar cap a l'escola o per agafar aire, distreure's mirant el paisatge i, un altre cop, com un mantra, tornar a

dir «au, vinga, va!» (famílies, quan el llegiu en veu alta, l'última «a» la podeu allargar tant com vulgueu, podeu modular la seva força i fer-la pujar i baixar; o bé, xiuxiuejar-la cap al final del llibre com qui arrossega una pedra i ja li cau de les mans).

Com en tot bon àlbum il·lustrat, a més d'una història narrada en text, ens trobem amb la narració gràfica que, en mans de Cabrol, ja ens augura una feina delicada i curosa. La proposta gràfica d'aquest *Au, vinga, va!* recull la tradició de Beatrix Potter o Jill Barklem, plena de detalls amagats, i també em recorda il·lustradores més actuals com Marianne Dubuc. Les aquarel·les prenen vida i els colors vibren formant camins o la pols de la bicicleta en trepitjar el camí de terra o l'aroma del pa acabat de fornejar. I el que més em captiva són aquells petits detalls on pots explorar la possibilitat d'explicar una altra història. Mig silenciosa, a una cantonada d'una de les il·lustracions, si parem molta atenció, podem descobrir una mare gata a punt de caure dins la tassa de cafè –el matí no sempre és un camí senzill– o, com amagada rere la bardissa d'entrada al parc, hi ha una cua que espera, però, què espera? Au, vinga, va! Les dobles pàgines d'aquest àlbum ens demanen no córrer o buscar més d'una estona de lectura i relectura, i per a les famílies més atentes, segur que despertem un camí ple de possi-

'Au, vinga, va! Anem a l'escola'

Marta Cabrol

Animallibres, 2026

bilitats per jugar al «i si...?». Au, vinga, va!, imaginem i narrem en veu alta.

Els infants són lectors en present i poder compartir llibres de qualitat ens assegura dues coses: temps amb ells i històries que es queden a les nostres motxilles literàries. I també que no cal tenir els llibres a les mans per continuar la narració. «Au, vinga, va!, que encara queda camí» de ben segur que formarà part del vostre lèxic familiar. Perquè les paraules no se les endú el vent, les paraules i les històries es queden amb nosaltres tot el camí.

L'arribada a l'escola i el final d'aquest camí no està exempta de sorpreses, però aquí no us explicarem el final, tot aquest reguitzell de paraules és per acabar dient: au, vinga, va!, aneu a la llibreria a cercar el llibre i busqueu una estona tranquil·la per llegir en veu alta i compartir aquest àlbum, tot fent servir el llibre com a espai de trobada, quan una il·lustració cau a les vostres cames i l'altra cau a les cames dels infants. Au, vinga, va!, gaudiu, llegiu i no badeu! I passeu de pàgina, que conte contat, conte acabat, qui no s'alci té el cul foradat.

© Marta Cabrol

+4

Ovella i Vaca. Aventures a tota virolla

Mikel Valverde

«La Tira», 33

48 pàg. Bromera, 2026

Aquesta obra de Mikel Valverde és ideal perquè els lectors a partir de 4 anys tinguin un primer contacte amb el llenguatge del còmic. Vaca i Ovella, protagonistes indiscutibles d'aquesta història, són dues amigues inseparables que afronten el dia a dia amb entusiasme, curiositat i una dosi constant d'humor. Les seues aventures, narrades en forma de vinyetes breus, les porten a situacions tan quotidianes com anar a la platja o celebrar aniversaris, però també a episodis més esbojarrats, com haver de fugir del llop, sempre resolts amb enginy i complicitat.

El gran encert del llibre es basa en la seua accessibilitat: històries curtes, diàlegs àgils i una narració eminentment visual que facilita la lectura autònoma. El traç càlid i expressiu de Valverde dota els personatges d'una gran capacitat comunicativa; els gestos i les mirades contenen tant com les paraules i conviden la xicalla a interpretar la lectura i a participar activament en ella.

Sense renunciar a la diversió, el llibre transmet valors com l'amistat, l'empatia i la cooperació d'una manera natural, integrada en les situacions quotidianes que viuen les protagonistes. Es tracta, en definitiva, d'un títol ideal perquè els més menuts s'inicien en el còmic.

+6

Agència Dental Màgica 3. La piràmide de la mòmia

Nacho Golfe

Il·lustradora: Núria Aparicio

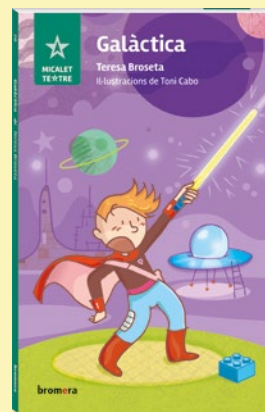
«Agència Dental Màgica», 3

48 pàg. Bromera, 2026

Amb el seu tercer títol, «Agència Dental Màgica» es consolida com una col·lecció sòlida dins del panorama de la literatura infantil per a primers lectors. La sèrie continua ampliant el seu univers narratiu amb una fórmula ben afinada que combina aventura, fantasia i un clar objectiu: convertir la lectura en una experiència atractiva, participativa i estimulante.

En aquesta nova entrega, la Fada de les Dents i el Ratolinet continuen visitant escenaris clàssics associats a l'aventura dins de l'imaginari col·lectiu per a endinsar-se en les piràmides d'Egipte, un espai carregat de misteri on els espera una missió tan inquietant com original: recuperar dents de llet poc habituals. El canvi d'escenari aporta aire fresc a la col·lecció sense trencar-ne l'essència i demostra la capacitat de la sèrie per a sorprendre i reinventar-se.

L'humor, els enigmes i els jocs integrats en la narració tornen a ser peces clau d'un relat que convide els xiquets i les xiquetes no sols a llegir, sinó també a implicar-se activament en la història. Aquesta dimensió lúdica és un dels grans encerts del projecte que, recordem, és idoni per a aprendre a llegir en lletra majúscula.

+8

Galàctica

Teresa Broseta

Il·lustracions: Toni Cabo

«Micalet Teatre», 70

128 pàg. Bromera, 2026

En aquesta obra de teatre infantil, guanyadora del Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre, Teresa Broseta converteix la quotidianitat en la porta d'entrada a una aventura intergalàctica que no deixarà indiferents els menuts.

Daniel i Piloki són dos germans que comparteixen espai i, com sol passar, també conflictes: ell viu obsessionat amb els extraterrestres i els portals espacials; ella somia amb la fama i amb triomfar com a estrella del pop. L'habitació de jocs esdevé així un camp de batalla creatiu fins que la imaginació i la perseverança de Daniel fan que s'obriga un portal i apareguen en escena cinc extraterrestres.

A partir d'aquest moment, el text articula una comèdia àgil i plena d'humor que juga amb la por inicial davant d'allò desconegut per a transformar-la en curiositat i, finalment, en amistat. Els extraterrestres, que veien la Terra com un lloc salvatge i hostil, descobreixen a través dels germans el valor de compartir. A més, els jocs, el cinema, els còmics, la música i el ball es converteixen en llenguatges universals.

Un títol ideal per a lectors a partir de 8 anys amb un rerefons clarament pedagògic: la interculturalitat, l'acceptació de l'altre i la necessitat de qüestionar els prejudicis.

+10

Pia l'espia

Ximo Cerdà

Il·lustracions: Inma Almansa

«Micalet Galàctic», 281

128 pàg. Bromera, 2026

Ximo Cerdà signa amb *Pia l'espia* una novel·la infantil d'acció desbordant que juga amb els codis del gènere d'espies per a capgirar-los amb humor, tendresa i una mirada molt actual. La història arranca amb una sospita infantil: Adrià està convençut que Pia, la dona que neteja sa casa, amaga alguna cosa. La intuïció no li falla gens ni miqueta: Pia és una espia internacional amb artefactes impossibles, una moto que es transforma i fins i tot un plomall que parla. A partir d'ací, el relat s'accelera amb persecucions, conspiracions i un pla sinistre per a robar l'alegria de tota una ciutat.

Amb un estil àgil i enginyós, l'autor ompli el relat de diàlegs vius i situacions còmiques que mantenen el pols narratiu en tot moment, sense oblidar-se de transmetre valors com la importància de la confiança i la complicitat entre generacions. Tot, en un context on les emocions estan ben presents.

D'altra banda, la seua protagonista és una heroïna poc convencional que esdevé un referent diferent per al lector jove: dona, immigrant, madura i allunyada dels cànons de bellesa habituals. A més, *Pia l'espia* tindrà un valor afegit, i és que l'autor està creant una banda sonora original per a l'obra!

+10

Ariadna i el Cercle de l'Audàcia 2. El regne dels morts

Silvestre Vilaplana

«Esfera», 62

264 pàg. Bromera, 2026

En aquesta segona entrega de la sèrie, Silvestre Vilaplana demostra que aquesta aventura té molt de recorregut i profunditat. La novel·la arranca just quan semblava que els protagonistes podien assaborir la victòria: l'Espasa de Tànatos ja era seua! Però l'alegria els dura poc... El segrest de Giorgios per part de les Harpies obliga el Cercle de l'Audàcia a descendir a l'infern en una travessia per l'Hades plena de riscos i de preguntes.

Vilaplana sap aprofitar l'imaginari de la mitologia grega —Caront, Cèrber, el Tàrtar o les Moires— per a construir una aventura trepidant, d'estructura quasi cinematogràfica, i amb l'encert de posar el focus en el conflicte interior d'Ariadna. El descobriment que els seus pares són vius i empresonats a l'inframón sacseja la protagonista i dona una nova dimensió al relat: ja no es tracta només de salvar el món, sinó d'afrontar el passat, el dol i la necessitat de reparació emocional.

L'autor aposta per una heroïna que lidera des de la vulnerabilitat, que dubta, s'equivoca i creix, i que posa a prova la cohesió del grup. Acció, humor i emoció conviuen amb temes com la identitat, l'amistat i el sacrifici en una proposta sòlida i estimulante.

+13

Vero & Roxi

Jesús Cortés

«Espurna», 146

168 pàg. Bromera, 2026

Amb *Vero & Roxi*, Jesús Cortés torna a demostrar per què és una de les veus més sòlides de la narrativa valenciana. La novel·la s'endinsa en el món aparentment rutinari d'un institut per a revelar-ne un revers fosc: l'assetjament escolar com a pràctica normalitzada, persistent i sovint invisibilitzada.

Verònica i Roxana, dues estudiants que han patit *bullying* durant anys, es veuen arrossegades per una successió d'esdeveniments que, a partir d'un incident en aparença menor, obliguen Verònica a prendre una decisió que ho canviarà tot.

Cortés construeix una història de ritme àgil i tensió creixent, amb una prosa precisa que no cau ni en el moralisme ni en el sensacionalisme. El relat posa el focus en les arrels socials i humanes de la violència entre iguals i en la indefensió de les víctimes, i mostra com la suposada normalitat de les aules pot amagar un mar de fons perillós i imprevisible.

Temes com el suïcidi, la música, la literatura i l'amistat formen part d'una narració pensada per a interpel·lar els lectors adolescents, però sense subestimar-los. Així, *Vero & Roxi* és una lectura recomanable per a l'àmbit educatiu que convida a mirar de cara una realitat incòmoda.

LA LLENGUA QUE ET CONNECTA

Pensem, parlem i escrivim com tu.
En valencià, com si no?

10% DESCOMPTE

per ser soci d'Edicions Bromera

Escaneja aquest codi QR per conèixer unes tarifes
que et cauran encara millor que nosaltres.

Canvia't
aproop!
i en bona companyia

Crida'ns al **1420**
aprooptelecom.com